

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ
43

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΑΝΑΤΥΓΩΣΙΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο φοβερός και τρομερός Ποκοπίκο φωνάζει αγέρωχα
πάνω από τὸ δέντρο :

— Απάνω τους Μάγκες ! Απάνω τους και μὴ φοβοῦ τὸ
θάνατο !...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

ΜΙΑ ΣΧΕΔΙΑ
ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ἀπόψε ὁ οὐρανὸς τῆς Ζούγκλας εἶναι θεοσκότεινος!...
Οὔτε φεγγάρι, οὔτε ἀστέρια
τὸν φωτίζουν...

Ἄς πετάξουμε λοιπὸν μὲ
τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας
πέρα μακριά... Ἐκεῖ στὶς ἀ-

πέραντες ὄχθες τοῦ «Μεγάλου Ποταμοῦ». Τοῦ ὕγρου
φράγματος πὺλ χωρίζει στὰ
δυὸ τὴν ἀπέραντη καὶ ἄγρια
ἄφρικανικὴ Ζούγκλα...

Καὶ νά:

Ἕνα παράξενο πλεούμενο

γλυστράει άργά στα βουθά
μαυροπράσινα νερά... Είναι
μιά πρωτόγονη σχεδιά φτια-
γμένη από κορμούς δέντρων.
Δεμένους με χοντρά γερά
χορτόσχοινα...

Τό μικρό αυτό μεταφορικό
μέσο δέν άργεί τέλος νά φθά-
ση στην άριστερή όχθη του
ποταμού. Κι' εκεί σταματάει..

Δυό νέοι λευκοί άνδρες πι-
δάνε σθέλτοι στη στεριά...

Στις ζώνες τους μεγάλα
πιστόλια. Στα χέρια τους
βραχύκανα όπλα... Στα κε-
φάλια τους χοντρές κάσκες...
Στά πόδια τους ψηλές δερ-
ματένιες μπότες. Καί στην
έκφρασί τους: άνησυχία, τρό-
μος καί μυστήριο. Πολύ μυσ-
τήριο!...

Μοιάζουν καταπληκτικά με-
ταξύ τους. Είναι δυό άκούρα-
στοι έξερευνητές : Ντάρβιν,
λέγεται ό ένας. Χούπερ ό άλ-
λος!

Δίδυμα άδελφια... "Ερχον-
ται από την Πέρα Ζούγκλα
κυνηγημένοι από τη μεγάλη
φυλή τών Φούρλ. 'Ο 'Αρχη-
γός τους 'Αλχάν, ό τρομερός
κ' έκδικητικός φύλαρχος, κυ-
νηγáει νά τούς πάρη τά κε-
φάλια!...

Οί δυό άνδρες δένουν μ'
ένα γερό χορτόσχοινο τη σχε-
διά τους στον κορμό κάποιου
δέντρου της όχθης.

Κι άμέσως ξεκινάνε βιαστι-
κοί... Παίρνουν κατεύθυνσι
πρός τη δύσι. Έκεί πού βρί-
σκεται ή περιοχή του Ταρ-
ζάν... Προχωρούν χωρίς νά
κρουθενιάζουν μεταξύ τους...

Φαίνονται πολύ άνήσυχoi καί
τρομοκρατημένοι!

.....
Κοντεύουν χαράματα δταν
ό Ντάρβιν καί ό Χούπερ φθά-
νουν λαχανιασμένοι στη σπη-
λιά του "Αρχοντα της Ζούγ-
κλας.

— Ταρζάσαν, Ταρζάσαν!
Φωνάζουν άπ' έξω, όσο πιό
δυνατά μπορούν.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΡΥΠΤΗ

'Ο λευκός γίγαντας ξυ-
πνάει, πετιέται ξαφνιασμένος
άπό τά στρωσίδια, καί ή σι-
λουέττα του κορνιζάρεται στο
άνοιγμα της σπηλιάς:

— Τί τρέχει; Τί συμβαίνει;
Οί δυό άνδρες τόν κοντοζυ-
γώνουν:

— Πρέπει νά σοϋ μιλήσου-
με άμέσως, Ταρζάν, του λένε
άνυπόμονοι.

'Ο Αργοντας της Ζούγ-
κλας τους κυτάζει έξεταστι-
κά:

— Ποιοί είσαστε; Δέν θυμά-
μαι νά σ'ς έχω ξαναδει άλ-
ποτε...

— 'Εμένα με λένε Ντάρβιν!
αϋτοσυνιστιέται ό πρώτος.

— Κ' έμένα Χούπερ, τόν μι-
μείται ό δεύτερος.

Καί του ξαναλένε με την
ϊδια άνυπομνησία:

— Πρέπει νά σοϋ μιλήσου-
με, Ταρζάν. Είναι πολύ μεγά-
λη ανάγκη!

'Ο λευκός γίγαντας τούς
κυτάζει καχύπττα:

— Έστω... 'Ακολουθήσε

με, μουρμουρίζει.

Καί διαγράφοντας κύκλο φθάνει και σταματάει στο πίσω μέρος της σπηλιάς του:

— Σας ακούω, τούς λέει. Τί ζητάτε από μένα;

Πρώτος ο Ντάρβιν του εξηγεί:

— "Ηρθαμε στη Ζούγκλα μ' ένα μεγάλο σκοπό... Είμαστε έξερευνητές και ζητάμε ν' ανακαλύψουμε μία υπόγεια καταπακτή. Μέσα σ' αυτήν βρίσκονται από αιώνες τὰ έρείπια ενός πανάρχαιου ναού...

— Ποιόν; κάνει μ' ενδιαφέρον ο Ταρζάν.

— Κάτω από τὰ έρείπια αυτά και μέσα σέ μία μυστική κρύπτη, βρίσκεται θαμμένο τὸ ιερό «Μαύρο Διαμάντι»!...

— Τὸ «Μαύρο Διαμάντι»;

— Ναί! ... Είναι ένα άτιμιο πετράδι! Μεγάλο όσο μιά καρύδα!... Γι' αυτό, Ταρζάν, ήρθαμ' έδω νά σέ συναντήσουμε ... Μονάχα έσύ, ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας, θά μπορούσες νά μάς βοηθήσης... Δέν θέλουμε ν'

Οί βέρχες τῶν μύρων ἰσχυγνῶν πλησιάζουν άργά. Προχωροῦν με άφανταστη δυσκολία και κίνδυνο άνάμεσα σποῖς άμετρητοῦς πεινασμένους κροκόδειλους...

ἀποκτήσουμε τὸ πολύτιμο διαμάντι γιὰ δικό μας ὄφελος!... Τὸ ζητάει τὸ Μουσείο τῆς μεγάλης μας Πατρίδας: τῆς Ἀγγλίας!

Ὁ Ταρζάν μουρμουρίζει σκεπτικός:

— Θὰ κάνω ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ σὰς βοηθήσω!... Ὁμως, ποὺ βρίσκεται αὐτὴ ἡ παράξενη καταπακτὴ μὲ τὰ χαλάσματα τοῦ ἀρχαίου Ναοῦ;

Μὲ τὴ σειρά τοῦ τώρα, ὁ Χοῦπερ τοῦ ἀποκρίνεται:

— Στὴν Πέρα Ζούγκλα... Πίσω ἀπὸ τὸ «Μεγάλο Ποτάμι»!... Τὰ ἀρχαῖα χειρόγραφα ποὺ διαβάσαμε, λένε πῶς ἡ καταπακτὴ αὐτὴ βρίσκεται σ' ἐκείνη τὴν περιοχὴ!... Ὁμως ψάχνοντας ἐκεῖ, λίγο ἔλλειψε νὰ πέσουμε στὰ χέρια μιᾶς ἀγρίας φυλῆς Καννιθάλων. Τῆς φυλῆς τῶν Φούρλ!

»Ὁ Ἀλχάν, ὁ ἀρχηγός, μαζὶ μὲ τοὺς ἀμέτρητους ἀνθρωποφάγους του, χύθηκαν μανιασμένοι κατὰ πάνω μας... Γιὰ νὰ σωθοῦμε, ἀναγκαστήκαμε νὰ πυροβολήσουμε στὸ σωρό... Δυὸ - τρεῖς ἀπὸ αὐτοὺς σωριάστηκαν κάτω... Μονάχα ἔτσι καταφέραμε νὰ ξεφύγουμε...

»Ὑστερα λουφάξαμε σ' ἕνα κοῦφιο κορμὸ δέντρου, ὥσπου νὰ νυχτώσῃ... Καὶ τότε κρυμμένοι στὸ σκοτάδι, μπορέσαμε νὰ φθάσουμε στὴν ὄχθη τοῦ Μεγάλου Ποταμοῦ. Ἐκεῖ, μιὰ πρωτόγονη σχεδιά βρέθηκε μπροστὰ μας. Πηδῆσαμε πάνω της καὶ καταφέραμε νὰ περάσουμε ἀντί-

κρυ... Ὁ τρομερὸς φύλαρχος Ἀλχάν θ' ἀρχίσῃ τὸ πρῶτὸ νὰ ξαναψάχνῃ γιὰ νὰ μᾶς βρῇ... Ἄν καταλάβῃ πῶς περάσαμε τὸ ποτάμι, σίγουρα θὰ τὸ περάσῃ κι' αὐτὸς μὲ τοὺς καννιθάλους ποὺ τὸν ἀκολουθοῦν... Καὶ θὰ φθάσουν ἐδῶ!...

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀκούει μὲ προσοχὴ καὶ τοὺς δυὸ, ἀγνώστους σ' αὐτόν, ἀδελφούς. Ὑστερα μένει γιὰ λίγες στιγμὲς σκεπτικός. Καὶ τέλος τοὺς λέει:

— Ξέρω καλὰ τὸν φύλαρχο Ἀλχάν!... Εἶναι ἕνας ἐδδικητικὸς ἄνθρωπος καὶ ἀπαίσιος κακοῦργος!... Εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ κάνῃ τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ πέσετε στὰ χέρια του... Δὲν θὰ λογαριάσῃ μπροστὰ σ' αὐτό, οὔτε τοὺς μαῦρους του, οὔτε κι' αὐτὴ τὴ ζωὴ του ἀκόμα!

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάνουμε τώρα; ρωτᾶνε ἀνήσυχτοι οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἐξερευνητές.

Ὁ Ταρζάν ἔχει κι' ὅλας καταστρώσει τὸ σχέδιον δράσεως:

— Θὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως τώρα... Ἀντὶ νὰ τοὺς περιμένουμε ἐδῶ, θὰ τρέξουμε γρήγορα στὸ «Μεγάλο Ποτάμι»... Γιὰ νὰ κτυπήσουμε τοὺς καννιθάλους πρὶν προφθάσουν νὰ βγοῦν στὴ δική μας ὄχθη!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας παρατάει γιὰ λίγο τοὺς

δυο λευκούς εξερευνητές. Καί ξαναγυρίζει βιαστικός στη σπηλιά του...

‘Η Τζέιν, ή Χουχού και ό Μπέιμπυ, πού είχαν ξυπνήσει και αύτοί από τίς φωνές τών άγνώστων, τόν περιμένουν περίεργοι νά μάθουν.

‘Ο Ταρζάν δέν έχει ούτε τόν καιρό, ούτε τή διάθεση για πολλά λόγια:

— ‘Εγώ, μέ δυο λευκούς, θά πάμε, άμέσως τώρα, στο Μεγάλο ποτάμι, τούς λέει. ‘Ο φύλαρχος ‘Αλχάν μέ τούς μαύρους του, πρόκειται νά μάς έπιτεθούνε... Θά τούς κτυπήσουμε εκεί... ‘Αν καταφέρουμε, θά περάσουμε και στην Πέρα Ζούγκλα.

— Γιατί, ρωτάει περίεργη ή Τζέιν.

‘Ο “Αρχοντας της Ζούγκλας της έξηγεί βαρετά:

— ‘Εκεί βρίσκεται μιá κρυφή ύπόγεια καταπακτή, πού κάτω σ’ αύτήν είναι θαμμένο ένα τεράστιο κι’ άτίμητο μαύρο διαμάντι... Αυτό ζητάνε νά βρούν και νά πάρουν οί δυο εξερευνητές!

‘Η συντρόφισσά του πετιέται όρθή:

— Θάρθω κι’ έγώ μαζί σου! τού κάνει αποφασιστικά.

Και προσθέτει κυτάζοντάς τον παράξενα στα μάτια:

— Θά είμαστε πολύ κουτοί ν’ αφήσουμε τούς ξένους νά πάρουν τό πολύτιμο αυτό πετράδι!... Θά τούς ξεγελάσουμε ώσπου νά τό ανακαλύψουν... Κ’ ύστερα θά τούς

βγάλουμε από τή μέση και θά τό πάρουν’ έμείς! Καταλαβαίνεις;

‘Ο Ταρζάν άπορεί:

— Μά πώς; ‘Αφού είναι πατριώτες μας, “Αγγλοι. Κ’ έχουν σκοπό νά χαρίσουν τό Μαύρο Διαμάντι στο μεγάλο Μουσείο της Πατρίδας μας!

‘Η Τζέιν δέν συγκινείται:

— Τό ίδιο μου κάνει! άποκρίνεται ξερά. Προτιμώ νά τό νοιώθω στην τσέπη μου, παρά στο Μουσείο τού Λονδίνου.

‘Ο λευκός γίγαντας άρπάζει από τή σπηλιά τό τόξο και τίς σαίτες του. Και ξεκινάει σάν χαμένος... ‘Η σατανική συντρόφισσά του τόν ακολουθεί...

Λίγο πιό πέρα συναντάνε τόν Ντάρβιν και τόν Χούπερ.

Κι’ όλοι μαζί τραβάνε βιαστικοί πρós τό βορριά. ‘Εκεί πού βρίσκεται τό Μεγάλο Ποτάμι!...

.....

Η ΧΟΥΧΟΥ ΑΠΟΡΕΙ

Μέσα στη σπηλιά τώρα, μένουν μονάχα ή μελιστάλαχτη Χουχού και ό αγαθός και καλόκαρδος Μπέιμπυ.

‘Ο γιός τού Ταρζάν και διάδοχος τού θρόνου της Ζούγκλας, ξαπλώνει στα στρωσίδια του. Κι’ άφου χασμουριέται μερικές φορές, μουρμουρίζει άκεφα:

— Μπρέ κέφι πού σου τόχουνε πρωί - πρωί!... ‘Εγώ δέν θάτρεχα στο ποτάμι, όχι!

για μαύρο διαμάντι, μά ούτε
για μαύρο χαθιάρι!...

‘Η πυγμαία τὸν ρωτάει εὐ-
γενικά:

— Ὡστε θὰ ξαναποφολογή-
σης, γλύκα μου; Μὲ συγχω-
ρεῖτε κιόλας!

Ὁ Μπέμπυ τῆς ἀποκρίνε-
ται μ’ ἓνα μακρόσυρτο ροχα-
λητό:

— Χρρρ... χρρρρρ...

‘Η Χουχού κουνάει μὲ ἀπο-
γοήτευσι τὸ κεφάλι τῆς. Κι’
ἀναρωτιέται χαμένα:

— Ἀπορῶ πῶς τὸν παίρνει
ὁ ὕπνος! Ἀφοῦ ἔχει «ἀπεναν-
τίας» του μιά τόσο χαριτωμέ-
νη νεάνις!

Κι’ ἀμέσως, παρατώντας
τον νὰ ροχαλίξη σάν πριόνι,
βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά..

Κοντοστέκεται γιὰ λίγο
σκεπτική καὶ ἀναποφάσιστη.
Τέλος ἀναστενάζει σπαραξι-
κάρδια σὰ νὰ ξεφουσκώνει
σαμπρέλλα αὐτοκινήτου. Καὶ
ξεκινάει ἀργά, μουρμουρίζον-
τας:

— Καλύτερα νὰ παγαίνω
στὸ πέτρινο ὄρος!... Καλὲ
μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ζήσω
ἀνευ τὸν Ποκοπικάρο μου!..

Καὶ ταχύνει τὸ βῆμα τῆς
προχωρῶντας μὲ λαχτάρα νὰ
συναντήσῃ τὸν ἐκλεκτὸ τῆς
καρδιάς τῆς: Τὸν «Δυσθεόρα-
τον Ἀντρακλα» μὲ τὴ φου-
σκωτὴ κοιλιὰ καὶ τὴ θρυλικὴ
σκουριασμένη χατζάρα!...

Στὸ δρόμο σιγανοτραγου-
δάει ἓνα τελευταῖο στιχάκι
τοῦ νάνου ποὺ εἶχε σκαρώσει
τελευταία, εἰδικὰ γι’ αὐτήν.
Καὶ στά... μέτρα τῆς, ὅπως

λένε:

**«Μοῦ ‘χανες τὴν καρδιά Χου-
χού,
ψητό τῆς κατσαρόλας!
Κι ὅταν ἀπ’ τὴ σπηλιά περ-
[νῶ
σέ βλέπω, φῶς μου, καὶ ξερ-
[νῶ!
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!»**

Κι’ ἀμέσως μονολογεῖ
μουρμουριστὰ σὰ νὰ θέλῃ νὰ
δικαιολογήσῃ τὸν... Ποιητῇ:

— Καλὲ ἔτσι ἀστεῖα τὰ λέει
περὶ διὰ ἐμέ!... Γιὰ νὰ μὲ
κάνῃ νὰ γελῶ!... Καθότι γε-
λῶ γλυκά. Πολὺ γλυκά! Μέ-
χρις... ἀηδίας, ποὺ τρομάρα
νὰ μοῦρθῃ!...

ΟΙ ΠΙΡΟΓΕΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ

Ἄς παρακολουθήσου με
τώρα τὸν Ττρζάν, τὴ Τζέιν
καὶ τοὺς δύο ἐξερευνητὲς
Ντάρθιν καὶ Χοῦπερ...

Καὶ νάτους: Φθάνουν λαχα-
νισμένοι στὴν ὄχθη τοῦ Με-
γάλου Ποταμιοῦ.

Κανένας δὲν βρίσκεται ἐ-
κεῖ Ἀπόλυτη ἡσυχία βασιλεύ-
ει παντοῦ...

Οἱ καννίβαλοι τῆς φυλῆς
τῶν Φούρλ δὲν φαίνονται που-
θενά. Οὔτε στὴν ἀντικρυνή
ὄχθη.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας μουρμουρίζει συλλογι-
σμένος:

— Πρέπει νὰ περάσουμε τὸ
γρηγορότερο ἀπέναντι. Κα-
λύτερα νὰ χτυπήσουμε τὸ φίδι

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας παρακολουθεῖ μέ θαυμασμό τὴν ὁρμή καὶ τὴ δύναμι τοῦ φοβεροῦ καὶ ἀτρόμητου Μάξ Ἀρλαν.

στὴ φωλιά του, παρὰ νὰ περιμένουμε νὰ βγῇ αὐτὸ νὰ μᾶς δαγκώσῃ...

Ὅλοι συμφωνοῦν μέ τὴ γνώμη τοῦ Ταρζάν. Καὶ ἀρχίζουν γρήγορα νὰ κόβουν ξύλα ἀπὸ τὰ γύρω δέντρα. Ὑστερα, μέ γερά χορτόσχοινα, τὰ δένουν τὸ ἓνα πλάι στὸ ἄλλο.

Ἔτσι, δὲν ἀργοῦν νὰ φτιάξουν μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη καὶ σίγουρη σχεδιά. Μὲ αὐτὴν θὰ προσπαθήσουν τώρα νὰ διασχίσουν τὸ ποτάμι. Μὲ αὐτὴν θὰ καταφέρουν νὰ βγοῦνε στὴ στεριά τῆς ἀντικρυνῆς ὀχθῆς!

Ἡ Τζέιν λέει σὲ μιὰ στιγμή σιγὰ στὸ σύντροφό της.

— Πρόσεξε καλὰ, Ταρζάν. Τὸ μαῦρο διαμάντι πρέπει νὰ γίνῃ δικό μας. Καὶ μόνο δικό μας! Μὲ καταλαβαίνεις; Ὅτι πολύτιμο βρίσκεται στὴ Ζούγκλα ἀνήκει σ' ἐμᾶς τοὺς δυό. Σ' ἐμᾶς πού εἴμαστε ἀρχοντες καὶ ἀφέντες ἐδῶ!...

Ὁ Ταρζάν κατσουφιάζει. Ὅμως δὲν τῆς λέει τίποτα. Βγάζει μονάχα δυνατὲς φωνές:

— Ἐμπρός!... Πηδῆστε ὅλοι στὴ σχεδιά... Θὰ ξεκινησουμε ἀμέσως!...

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγονται ἀγριεὲς φωνὲς καὶ ἀλαλαγμοὶ ἀπὸ τὴν ἀπέναντι ὄχθῃ.

Ξαφνιασμένοι ὅλοι κυττάζουν πρὸς τὰ ἐκεῖ: "Ἐνα μπουλούκι ἀπὸ μαύρους καννιβάλους τῆς φυλῆς τῶν Φούρλ ρίχνουν στὰ νερά τοῦ ποταμοῦ τρεῖς μεγάλες πρωτόγονες πιρόγες. Ἀμέσως πηδᾶνε μέσα καὶ μετὰ παρὰ ξένα κουπιὰ τοὺς ξεκινᾶνε... Παίρνουν κατεύθυνσι πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ βρίσκονται ὁ Ταρζάν καὶ οἱ συντρόφοι του.

Στὴν πρώτη βάρκα καὶ ὀρθὸς στὴν πλώρη, στέκει ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀνθρωποφάγων: ὁ τρομερὸς Ἀλχάν! Ἐρχεται μετὰ τοὺς μαύρους του νὰ κυνηγήσουν καὶ νὰ πιᾶσουν τοὺς δυὸ λευκοὺς ἐξερευνητές, ποὺ αἰγούρα θὰ τοὺς ξεχώρισαν στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθῃ.

— Κρυφτῆτε! φωνάζει ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Καὶ ἀμέσως, ἀλλάζοντας γνώμη, τροποποιεῖ τὴ διαταγὴν του:

— "Ἄς κάνουμε ὅλοι πῶς φεύγουμε τρέχοντας καὶ τρομοκρατημένοι... Μόλις ξεμακρύνουμε λίγο, τόσο ποὺ νὰ πάψουν νὰ μᾶς θλέπουνε, τότε ξαναγυρίζουμε σκυφτοὶ καὶ κρυβόμαστε κάπου ἐδῶ... Ἔτσι θὰ στήσουμε ἐνέδρα στοὺς καννιβάλους. Καὶ δὲν θὰ τοὺς κτυπήσουμε παρὰ μόνον ὡς ὅταν βγοῦν στὴν ὄχθῃ καὶ φθάσουν πολὺ κοντὰ μας.

...Θὰ δώσω ἐγὼ τὸ σύνθημα!...

Αὐτὸ καὶ γίνεται...

Στὴν ἀρχὴ κάνουν τάχα πῶς φεύγουν φοβισμένοι γιὰ νὰ σωθοῦν... Γρήγορα ὁμως ξαναγυρίζουν ἀθέατοι καὶ κρύβονται στὰ πυκνὰ βοῦρλα καὶ στὰ χαμόκλαδα τῆς ὄχθης. Καὶ περιμένουν μετὰ ἀγωνία τὲς τρεῖς πιρόγες μετὰ τοὺς φοβεροὺς ἀνθρωποφάγους.

Καὶ νά:

Καθὼς πλησιάζουν ἀργά, ἕνα ὁλόκληρο κοπάδι ἀπὸ πεινασμένους κροκοδείλους παρουσιάζεται γύρω τους! Ἀρχίζουν νὰ ξεπηδᾶνε ἀπὸ τὰ νερά μετὰ ἀνοιχτὲς τὲς τρομακτικὲς μασέλες τους. Ζητᾶνε ν' ἀρπάξουν τοὺς μαύρους!...

Οἱ καννιβάλοι οὐρλιάζουν ἀπαίσια ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη! Ἐνῶ μετὰ μακρὰ κοντάρια τοὺς κτυπᾶνε μετὰ λύσσα τὰ κεφάλια τῶν πεινασμένων θεριῶν!...

Οἱ κροκοδείλοι οὔτε κἄν νοιώθουν τὰ κτυπήματα τῶν κονταριῶν πάνω στὲς σκληρὲς καὶ ἄτρωτες φολίδες ποὺ κακαλύπτουν ὁλόκληρο τὸ τομᾶρι τους...

Ἀντίθετα καταφέρνουν μετὰ τὰ θανατερὰ πηδήματά τους ν' ἀρπάξουν μερικοὺς ἀπὸ τοὺς μαύρους... Καὶ καθὼς τοὺς σπαράζουν, τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ θάφονται κόκκινα!

Τέλος, ἡ πρώτη πιρόγα μετὰ τὸν ἀρχικαννιβᾶλο Ἀλχάν,

φθάνει στην ὄχθη.

Ὁ Ταρζάν — κρυμμένος καθὼς εἶναι κάπου ἐκεῖ πολὺ κοντὰ — ἀνοίγει τὸ στόμα καὶ θγάζει, ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ, τὴ φοβερὴ κραυγὴ του:

— Ἀόοοο! Ἀσαόοοοο!...

Αὐτὸ εἶναι τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἐπίθεσι πού θὰ ἐπακολουθήσῃ...

Ταυτόχρονα σχεδὸν πετιέται ὀρθός. Καὶ βάζοντας μιὰ σαίτα στὸ τόξο του, τὸ τεντώνει μὲ δύναμι καὶ λύσσα :

— Βίιιννν!...

ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ!

Ἡ σαίτα τοῦ λευκοῦ γίγαντα σφυρίζει δαιμονισμένα σχίζοντας τὸν ἀέρα!.. Καὶ πρὶν περάσουν λίγες στιγμές, καρφώνεται στὰ στήθειά ἐνὸς μαύρου πού θρίσκεται κοντὰ στὸν Ἀρχηγό!...

Ἀμέσως μετὰ πυροβολοῦν οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἐξερευνητές: Ὁ Ντάρβιν καὶ ὁ Χούπερ...

Ὅμως καὶ τὰ χέρια τῶν δυὸ τρέμουν ἀπὸ τὸ φόβο πού νοιώθουν ἀντικρύζοντας τοὺς μανιασμένους ἀνθρωποφάγους. Καί, φυσικά, οἱ σφαῖρες τοὺς ἀστοχοῦν. Σὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἀπαισίους ἐπιδρομεῖς δὲν κάνουν κακό!

Ἡ Τζέιν, μὲ τὸ πιστόλι της, ἔχει καλύτερα ἀποτελέσματα. Κτυπάει καὶ ρίχνει στὰ νερά, δυὸ ἀπὸ τοὺς καννίβαλους τῆς πρώτης θάρκας...

Οἱ πεινασμένοι κροκοδείλοι, πού κοντεύουν νὰ θγοῦνε στὴν ὄχθη, τοὺς ἀρπάζουν

στὶς τρομακτικὲς μασσέλες τους. Καὶ τοὺς μοιράζονται! Μονάχα ἓνα μικρὸ μεζὲ καταφέρνει νὰ πάρῃ ὁ καθένας τους!...

Ὅμως, ὁ φοβερός φύλαρχος Ἀλχάν δὲν παθαίνει τίποτα. Στέκει ὀρθὸς καὶ ἀτρωτός ἀπὸ τὶς σαίτες καὶ τὶς σφαῖρες!...

Στὸ μεταξὺ φθάνουν στὴν ὄχθη καὶ οἱ ἄλλες δυὸ μεγάλες πιρόγες...

Οἱ ἀνθρωποφάγοι πηδοῦν, ἕνας-ἕνας, στὴ στεριά...

Ὁ Ταρζάν ρίχνει πᾶνω τους βροχὴ τὶς φαρμακερὲς σαίτες του. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ Τζέιν, μὲ τὸ πιστόλι της, σκορπίζει στοὺς μαύρους τὸν ὀλεθρο καὶ τὸ χαμό!... Ἐνῶ ὁ Ντάρβιν καὶ ὁ Χούπερ συνεχίζουν νὰ πυροβολοῦν στὰ στραθὰ κι' «ὅποιον πάρῃ ὁ Χάρος», ὅπως θάλεγε ὁ Ποκοπίκο ἂν θρискόταν ἐκεῖ.

Μὰ τί μποροῦν νὰ κάνουν ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ἡ συντρόφισσά του μπροστὰ στὸ ἀμέτρητο αὐτὸ μπουλοῦκι τῶν καννιβάλων; Ὅσους κι' ἂν κτυπήσουν, πάλι θ' ἀπομείνουν ἀρκετοὶ γιὰ νὰ τοὺς πιάσουν, νὰ τοὺς ψήσουν καὶ νὰ χορτάσουν τ' ἀχόρταστα στομάχια τους!...

Ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει τὸν κίνδυνο καὶ φωνάζει πάλι :

— Πίσω γιατί θὰ πέσουμε στὰ χέρια τους! Ἀκολουθήστε με ὅλοι!...

Καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ ξεμακραίνοντας ἀπὸ τὴν ὄχθη

τοῦ ποταμοῦ πού γινόταν τὸ μακελειό.

Πρώτη ἡ Τζέιν τὸ θάζει στὰ πόδια, ἀκολουθώντας τον.. Καὶ ἀμέσως πίσω της οἱ δυὸ δίδυμοι ἀδελφοὶ ἐξερευνητές!...

Ὅμως δὲν ξεμακραίνουν πολὺ...

Οἱ μαν..χομένοι ἀνθρωποφῶνοι τοὺς κυνηγᾶνε τρέχοντας σὰν ἐλάφια... Καὶ γρήγορα θβάνουν κοντὰ τους.

ΜΑ ΔΕΝ ΠΡΟΦΘΑΙΝΕΙ

"Ετσι, δυὸ ἀπὸ αὐτοὺς, καταφέρνουν ν' ἀρπάξουν τὴ Τζέιν!...

Ἡ πανώρια ξανθειὰ γυναίκα ξεφωνίζει σπαρακτικά. Καὶ κτυπιέται σὰν τρελλή γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ θρωμερά του: χέρια!...

Ὁ Ταρζάν πού, σὰν ἀρχηγός, προχωρεῖ πρῶτος, τὸ φευγικό, ἀκούει τὰ ξεφωνητὰ τῆς ἀμοιρης συντροφισσᾶς του. Καὶ καταλαβαίνει πὺς εἶναι ντροπὴ νὰ συνεχίσῃ τὴν πορεία του πρὸς τὰ πίσω...

"Ετσι — ἀτρόμητος ὥπως πάντα — σταματάει. Εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ κτυπηθῇ μὲ τοὺς καννίβαλους. Νὰ σωθῇ ἀπὸ τὰ χέρια τους τὴ Τζέιν. Τί σημασία ἔχει ἂν τὴ μισῇ. Κι' ἂν θὰ ἦταν εὐχαριστημένος νὰ τὴν ἐβλεπε νὰ θράζη στὸ μεγάλο πῆλινὸ καζάνι τους!... Γιατὶ καὶ αὐτὴ τὸν ξεροπήνει, τόσον καιρὸ τώρα, μὲ τὰ λόγια καὶ τὰ ἔργα της.

Σταματάει λοιπόν, ὥπως

εἴπαμε. Καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ μὴ ρεζίλευτῇ στὰ μάτια τῶν ἐξερευνητῶν, τὸν κάνει νὰ χυθῇ σὰν θεριὸ πάνω στοὺς ἀνθρώποφάγους.

Καὶ νά:

Μὲ τὸ φονικὸ μαχαίρι του ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ, ἀλύπητα τὰ στήθια τους!... Ἐνῶ, κοκκίνο ἀχνιστὸ αἷμα θάφει τὸ παχὺ πράσινο χαλὶ τοῦ γρασιδιοῦ πού ἡ φύσις ἔχει στρώσει κάτω στὴν ὁμορφὴ Ζούγκλα.

Ὁ Ταρζάν, δείχνεται καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ὑπέροχος!...

Ὅμως οἱ καννίβαλοι εἶναι πολλοί. Καὶ ὅλο φθάνουν κι' ἄλλοι!...

Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἔχουν τραθῆξει παράμερα τὴ Τζέιν. Τῆς δένουν μὲ χορτόσχοινα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας χωρὶς νὰ πάψῃ νὰ κτυπιέται μὲ τοὺς μαύρους, ὅλο καὶ καταφέρνει νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος της.

Νὰ ὅμως πού σὲ μιὰ στιγμή ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρωποφάγους βρίσκει τὴν εὐκαιρία: Πηδάει σὰν λιοντάρη καὶ ἀρπάζει ἀπὸ πίσω τὸν λευκὸ γίγαντα. Καὶ οἱ δυὸ μαζί, ἀμέσως, σωριάζονται κάτω...

Ὁ Ταρζάν — ἀφάνταστα σβέλτος — καταφέρνει, ἐνῶ ἔχει πέσει τὰ μπρούμυτα, νὰ γυρίσῃ. Καὶ νὰ δώσῃ μιὰ τρομακτικὴ γροθιά στὸ κεφάλι τοῦ καννίβαλου... Ὁ δυστυχημένος μαῦρος μένει στὸν τόπο ἀκίνητος σὰ νεκρός. Ἴσως καὶ νεκρός!...

Ὁ λευκὸς γίγαντας κάνει νὰ

Ξανασηκωθή γρήγορα. Νά συνεχίση τή μάχη...

Μά δέν προφθαίνει...

ΕΝΑ ΓΕΡΟ ΤΣΙΜΠΟΥΣΙ!

Γιατί άμέτρητοι καννίβαλοι χύνονται άμέσως νά τόν άρπάξουν.

Όμως ό Ταρζάν, ξαπλωμένος άνάσκελα καθώς θρίσκεται, κτυπάει άλύπητα τούς άνθρωποφάγους μέ τό μαχαίρι του... Καί τά μαύρα κορμιά τους σωριάζονται πίνω του, σά νά ζητάνε νά τόν θάψουν ζωντανό!

Μά οί άπεγνωσμένες αύτες

προσπάθειες τόν έχουν κυράσει κι' έξαντλήσει άφάνταστα! 'Η φόρα του, σιγά-σιγά λιγοστεύει. 'Ωσπου κόβει' έντελώς!... Καί τό τρομερό χέρι του παύει πιά νά κτυπάη...

Οί καννίβαλοι δέν τόν φοβούνται τώρα... Καί, άρπάζοντάς τον, τόν κρατάνε γερά: "Άλλοι άπό τά χέρια καί άλλοι άπό τά πόδια..."

Άμέσως, μερικοί άπό δαύτους, κόβουν άπό τά γύρω δένδρα χορτόσχοινα. Καί τόν δένουν μ' αὐτά, έτσι, πού νά μή μπορή πιά νά κάνη τήν παραμικρή κίνησι...

Τέλος, άλλοι σηκώνουν αὐ-

— Έμείς. Γιαούρ, θά πεθάνουμε, τοῦ λέει ἡ πικνώρα Τζαμπου. 'Η Ἀγάπη μας ὅμως πρέπει νά μένη ἀθάνατη!

τόν, άλλοι τὴ Τζέϊν κι' άλλοι τοὺς δυὸ ἐξερευνητές, πού σ' ὀνόματι μεταξὺ ἔχουν πιάσει, καὶ ξεκινᾶνε. Προχωροῦν γιὰ νὰ φτάσουν πάλι στὴν ὄχθη!

Ὁ φύλαρχος Ἀλχάν καγχαίζει τώρα μὲ ἄγρια χαρά :
— Χό, χό, χό!... Τὸ θράδου θὰ στήσουμε μ' ὅλους αὐτοὺς ἕνα γερό τσιμπούσι!.. Χό, χό, χό!...

Ὁμως ἀλλοίμονο!...

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνας πανώριος, γιγαντώσωμος λευκὸς ἄντρας παρουσιάζεται λαχανιασμένος. Εἶναι φανερό πὼς εἶχε ἀκούσει τὶς φωνές καὶ τοὺς ἀλαλαγμοὺς τῶν μαύρων. Κι' ἔτρεχε γιὰ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ...

Εἶναι ὁ γοητευτικὸς Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης. Ὁ γενναῖος, ἀτρόμητος, σκληρὸς καὶ ἀνάληγτος Μάξ Ἀρλαν!

Μὲ τὴν πρώτη ματιά πού ρίχνει ἀντικρύζει τὴ Τζέϊν. Τὴν ὁμορφὴ ξανθεῖα γυναῖκα πού τόσο ποθεῖ νὰ κἀνὴ συντρόφισσα δική του.

Καὶ ἀφάνταστα ἀποφασιστικὸς καθὼς εἶναι, στιγμή δὲν ἀφήνει νὰ χαθῇ. Μὲ τὸ πιστόλι σ' τὸ χέρι χύνεται σὰν σίφουνας πάνω στοὺς μανιασμένους καννίβαλους.

Ἔτσι, μὲ τοὺς πρώτους πυροβολισμοὺς του σωριάζει κάτω τοὺς μαύρους πού κρατᾶνε τὴν Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ φύλαρχος Ἀλχάν πού βλέπει τὸ κακὸ πού γίνεται, ἐπεμβαίνει ἀμέσως. Καὶ μὲ τὸ τεράστιο γιγατάνι του - πέ-

φτει πάνω στὸ λευκὸ σωτήρα.

Ὁ Μάξ τὸν πυροβολεῖ πρὶν ἀκόμα προλάβῃ νὰ φθάσῃ κοντά του. Ἡ πυρωμένη σφοῖρα τοῦ πιστολίου τὸν θρῖσκει ἀνάμεσα σ' αὐτὸ μάτι. Τὸν σωριάζει κάτω ἀκίνητο. Χωρὶς ἀνάσα πιά!

Οἱ ἀνθρωποφάγοι ἀντικρύζοντας τὸ χαμό τοῦ ἀρχηγοῦ τοὺς μανιάζουν ἀκόμα περισσότερο. Παρατᾶνε στὴ στιγμή τοὺς δεμένους σκλάβους τοὺς. Καὶ ὅλοι μαζί χύνονται πάνω σ' τὸν γιγαντώσωμο λευκὸ!

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης ἔχει ὑπεράνθρωπη δύναμι. Οἱ σφαῖρες τοῦ πιστολίου του σώνονται γρήγορα καὶ δὲν θρῖσκει οὔτε μιὰ στιγμή καιρὸ γιὰ νὰ τὸ ξαναγεμίσι. Ἔτσι, μὲ τὶς γροθιές του, καὶ μονάχα μὲ αὐτές, καταφέρνει νὰ σκορπίσῃ τὸν ὄλεθρο καὶ τὴ συμφορὰ στοὺς μαύρους!

Κοντὰ μιὰ δλόκληρη ὥρα κρατᾶει ὁ ἄνισος αὐτὸς ἀγῶνας! Καὶ ὁ πανώριος Μάξ Ἀρλαν δείχνεται τρομερὸς καὶ ἀκατανίκητος!...

Ὁ Ταρζάν, δεμένος κάτω, καθὼς θρῖσκεται, παρακολουθεῖ μὲ θαυμασμό, ἀλλὰ καὶ φθόνου, τὴν ὑπέροχη ὁρμὴ καὶ παλικαριά του!...

Μὰ καὶ ἡ Τζέϊν ρίχνει θαυμαστικὲς ματιές σ' τὸν ὁμορφο καὶ γοητευτικὸν αὐτὸν ἄνδρα. Καὶ νοιώθει τὴν καρδιά της νὰ κτυπᾷ παράξενα βλέποντάς τον νὰ κινδυνεύῃ τὴ ζωὴ του γιὰ χάρι της...

Καὶ νά :

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ ἀκαταμά-

χητος 'Αμερικανός καταφέρει ν' αρπάξει τὸ κοντάρι ἑνὸς ἀνθρωποφάγου. Καὶ μὲ ἀφάνταστη δύναμι καὶ λύσσα ἀρχίζει ἀμέσως νὰ κτυπάει μὲ αὐτὸ ὅσους μαύρους ἔχουν μείνει ἀκόμα ζωντανοί!

Οἱ κανίβαλοι σαστίζουν τώρα. Τὰ χάνουν... Κι' ἓνας φοβερὸς πανικός δίνει φτερά στὰ μαύρα θρωμερά τους ποδάρια!...

Χωρὶς οὐτε νὰ γυρίσουν νὰ κυττάσουν τοὺς δεμένους σκλάβους τους ἀρχίζουν νὰ τρέχουν. Νὰ τρέχουν σάν τρελοὶ πρὸς τὴν ὄχθη τοῦ Μεγάλου Ποταμοῦ. Ἐκεῖ πού θρίσκονται οἱ πρωτόγονες πιρόγες τους...

ΤΟ ΘΡΑΣΟΣ ΤΟΥ ΜΑΞ ΑΡΛΑΝ

Ὁ παράξενος 'Αμερικανὸς ἔχει νικήσει!...

Καὶ λεύθερος τώρα προχωρεῖ καὶ φθάνει μὲ λαχτάρια κοντὰ στὴν πανέμορφη ξανθειὰ Τζέιν. Σκύβει πλάι της καί, δεμένη καθὼς εἶναι, τὴ σηκώνει σάν παιχνιδάκι στὴν ἀγκαλιά του. Ἀμέσως κάνει νὰ φύγει...

Ὅμως ὁ Ταρζάν, πού θρίσκεται ἑξαπλωμένος καὶ δεμένος πρὸς πέτρα, τὸν βλέπει. Τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια του ξεπετιώνονται ἀπὸ τίς κόγχες τους. Ἐνῶ τὰ δόντια του τρίζουν ἀπαίσια ἀπὸ θυμὸ καὶ λύσσα νὰ ἀκδικηθῇ...

Τέλος τὰ στήθεια τοῦ φουσκώνουν ἀπὸ ἀγανάκτησι καὶ

τρομακτικὲς κραυγὲς θγαίνουν ἀπ' αὐτά :

— Σκύλε!... Μὴν ἀγγίξης τὴ συντροφισσά μου!... Κάτω τὰ θρωμερά σου χέρια!... Εἶμαι δεμένος! Ἀλλοιῶς μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια θὰ σὲ σπάραξα, κτήνος!...

Ὁ 'Αμερικανὸς τυχοδιώκτης κοντοστέκεται μὲ τὴν Τζέιν στὴν ἀγκαλιά του. Κυττάζει εἰρωνικά τὸν Ταρζάν καὶ καυχάζεται :

— Χά, χά, χά!... Καὶ γι' αὐτὸ σκᾶς παλικάρά μου; Χά, χά, χά!...

Κι' ἀμέσως, παρατῶντας πάλι κάτω τὴν Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας, τρέχει κοντὰ στὸ σύντροφό της. Λύνει θιαστικά τὰ χορτόσχοινα πού τὸν δένουν καὶ σηκώνοντάς τον, στήνει ὀρθό. Ὑστερα τοῦ λέει μὲ κέφι :

— Ὅριστε!... Σ' ἔλυσα, παλικάρά μου! Χά, χά, χά!... Ἀπάνω μου λοιπὸν νὰ μὲ κατασπαράξεις!...

Ὅλα μποροῦσε νὰ τὰ περιμένη ὁ Ταρζάν, ὅχι ὁμως κι' αὐτό!...

Τί νὰ κάνη τώρα; Ἡ θέσι του εἶναι τραγικὰ δύσκολη!... Ὁ χεροδύναμος καὶ γοητευτικὸς αὐτὸς ἄνδρας στέκει μπροστὰ του ἀγέρωχος! Τὸν προκαλεῖ καὶ τὸν κοροϊδεύει...

Ἡ Τζέιν καὶ οἱ δυὸ ἐξερευνητὲς κυττάζουν τὸν Ταρζάν. Περιμένουν νὰ δοῦνε τί θὰ κάνει. Γιατὶ ἀπ' αὐτὸν περιμένουν τὴ σωτηρία τους...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καταλαβαίνει πὼς δὲν ὑπάρ-

χει ούτε δικαιολογία, ούτε ξ-
δαφος υποχωρήσεως πιά. Θέ-
λοντας και μή, λοιπόν, πρέπει
νά κτυπηθῇ μὲ τὸν ἀπαίσιο
αὐτὸ τυχοδιωκτῆ..

"Ετσι, καὶ γιὰ νὰ κερδίση
καιρὸ, ἀρχίζει νὰ τεντώνη τὰ
χέρια καὶ τὰ πόδια του. Σὰ
νὰ θέλη τάχα νὰ ξεμουδιάση
ποῦ τόσο ὥρα βρισκόταν δε-
μένος κάτω...

"Ο τρομερὸς Μὰξ "Αρλαν
στέκεται μπροστὰ του σὰν Χά-
ρος! Παρακολουθεῖ τὶς κινή-
σεις του ἔτοιμος καὶ μὲ σφι-
γμένες τὶς γροθιές! Σὲ μιὰ
στιγμὴ μουγγρίζει εἰρωνικά :

— Κουράγιο!... Κἄνε γρή-
γορα, λεβέντη μου! "Εσὺ μπο-
ρεῖ νὰ μὴ θιάζεσαι νὰ πεθά-
νης. "Εγὼ ὅμως θιάζομαι νὰ
φύγω μὲ τὴν ἑυνομένη ξανθειὰ
σκλάβά μου! "Εγὼ τῆς ἔσω-
σα τὴ ζωὴ καὶ σ' ἐμένα ἀνή-
κει!...

Τὰ προσβλητικὰ αὐτὰ λόγια
τοῦ "Αμερικανοῦ διώχνουν καὶ
τὸν τελευταῖο δισταγμὸ τοῦ
"Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Κί' ἀμέσως μέσα του ξυ-
πνᾷει ὁ περήφανος, ὁ ἀτρόμη-
τος, ὁ ὑπέροχος Ταρζάν!..

"Ετσι, οὐρλιάζοντας σὰν
λαθωμένο θηριό, ὁρμάει ἀκρά-
τητος πάνω στὸν Μὰξ, "Αρ-
λαν!...

Ο «ΣΤΡΑΒΟΧΥΜΕΝΟΣ ΛΟΥΚΟΥΜΑΣ»

Καιρὸς εἶναι ὅμως τώρα νὰ
παρατήσουμε γιὰ λίγο τοὺς
δύο ἀτρόμητους καὶ χεροδύνα-
μους ἀ' ὄρες, ποὺ ἀγκαλιάστη-

καν σὲ μιὰ θανάσιμη πάλη
καὶ μονομαχία!...

Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ ξεχνού-
σαμε τὴ μελιστάλακτη Χου-
χού!...

Θυμόσαστε, βέβαια: Τὴν εἶ-
χαμε δεῖ νὰ παρατάη στὴ σπη-
λιά τοῦ Ταρζάν τὸν κοιμισμέ-
νο Μπέιμπυ ποὺ ροχάλιζε σὰν
πριόνι. Καὶ νὰ φεύγη, πρωῒ-
πρωῒ, βιαστικῇ κι' ἀναστενά-
ζοντας :

— Καλύτερα νὰ παγαίνω
στὸ πέτρινο ὄρος!... Καλὲ μοῦ
εἶναι ἀδύνατο νὰ ζήσω ἄνευ
τὸν Ποκοπικάρο μου!..

... ..

"Ετσι, φθάνει κάποτε στοὺς
πρόποδες τοῦ θεόρατου περή-
φανου βουνοῦ τοῦ Γκαούρ. Καὶ
σκαρφαλώνοντας, ὅπως Πά-
ντα, μὲ δυσκολία, ἀνεβαίνει λα-
χανιασμένη στὴν κορυφή.

Τέλος, προχωρώντας, κου-
νιστὴ καὶ λυγιστὴ, μπαίνει
στὴ σπηλιά.

"Ο διαβολεμένος Ποκοπικό,
τὸ ἀνυπόφορο ζιζάνιο τῆς
Ζούγκλας, ποῦ τὴ βλέπει πρῶ-
τος, πετιέται ὀρθός. "Υποκλι-
νεται καὶ τὴ χαιρετάει μὲ τὸν
ἀπαιτούμενο σεβασμό:

— Βρὲ καλῶς τόν... στρα-
βοχυμένο λουκουμά!...

"Η τσουλουφωτὴ «Γόησσα»
τοῦ ἀνταποδίδει τὸ κομπλιμέν-
το :

— Καλὲ τρομάρα νὰ σοῦρ-
θῇ μαῦρε μπάθρακλα!..

Καὶ προσθέτει μὲ νάζι καὶ
ὀκέρτος :

— Καλέ, μακάρι νὰ μοῦ:

μοιαζες στην ωραιότητα, στην τσαχπινότη, στη γοητωσύνη και στα τοιαῦτα ἐν γένει! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Στὸ μεταξὺ, ὁ μελαψὸς γίγαντας Γκαοὺρ καὶ ἡ πανώρια Ἑλληνίδα Ταταμποῦ ποὺ θρίσκονταν κάπου πρὸς τὸ θάθος τῆς σπηλιάς, πλησιάζουν τὴν πυγμαῖα χαμογελώντας.

Ὁ Ποκοπίκο τοὺς τὴ δείχνει καὶ ρωτᾷ σοβαρά :

— Σάν... καλαμαροχτάποδο δὲν εἶναι ἡ φουκαριάρα;

Ἡ Χουχοῦ θυμώνει:

— Μάλιστα! Μακάρι νὰ μὲ εἶχες!... Μὰ δὲν τυγχάνω γιὰ τοὺς «δόδοντους» σου! Ἐγὼ θὰ παντρευτῶ Ἄντρα! Ὁχι... ἀπολυφάδι τῆς μπουγάδας! Μὲ ξανασυγχωρεῖτε κιόλας!...

Κι' ἀμέσως ἀρχίζει νὰ σιγανομουρμουρίζῃ ἕνα λαϊκὸ τραγουδάκι ποὺ τὸ θυμόταν ἀπὸ τότε ποὺ ζοῦσε στὴν Ἀθήνα: Καμαριέρα τῆς... Ζουγκλικῆς Πρεσβείας :

*«Δὲν μ' ἀρέσουν
οἱ ντιντῆδες οἱ μοντέρνοι . . .
Θέλω Ἄντρα
ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ δέξη!»*

Ὁ Γκαοὺρ καὶ ἡ Ταταμποῦ ποὺ παρακολουθοῦν τὰ ἐρωτικά πείσματα καὶ νάζια τῶν δυὸ νάνων, ξεκαρδίζονται στὰ γέλια.

Τέλος, ἡ πανώρια μελαψὴ «Κόρη τῆς Ζούγκλας» ρωτᾷ ἀνήσυχη σὰν ἀπὸ κάποιο προαίσθημα :

— Τί τρέχει, Χουχοῦ; Τί σ' ἔκανε νάρθηξ ἔτσι ξαφνικά

στὸ θουνό μας; Ὁ Ταρζάν εἶναι καλὰ; Ἡ Τζέιν; Ὁ Μπέιμπυ;

— Πολὺ καλὰ, μερσί! μουρμουρίζει ἀφηρημένη ἡ πυγμαῖα. Ἐνῶ ρίχνει ἀγριεὶς θλοσυρὲς ματιέες στὸν Ποκοπίκο.

Ταυτόχρονα τακτοποιεῖ νευρικά τὸ κωμικὸ τσουλούφι τῆς, ὕστερα ξεροβήχει μὲ ὕφος καὶ δείχνοντας τὸ νᾶνο, τοὺς ἐξηγεῖ :

— Καλὲ αὐτὸ τὸ ἑφταμηνίτικο θὰ νομίζῃ πὼς ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ δῶ τὰ μούτρα του!... Χά, χά, χά!... Καλὲ ἐμένα μὲ ἀζητήσανε καὶ μ' ἀζητᾶνε κἂν καὶ κἂν!... Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

Ὁ Γκαοὺρ ἀρχίζει νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονή του.

— Λέγε λοιπὸν! τῆς φωνάζει δυνατὰ καὶ ἀπότομα. Τί ἦρθες νὰ κάνης ἐδῶ;

Ἡ Χουχοῦ ξαφνιάζεται:

— Καλὰ ντέ! Σὲ ἀκούσαμε! Καλὲ τί γκαρίζεις ἔτσι, σάν γαῖδαρος, μὲ ξανασυγχωρεῖτε κιόλας!...

ΤΟ «ΜΥΣΤΙΚΑ» ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ

Καὶ ξεσπώντας ἔτσι τὰ νεῦρα τῆς, παίρνει βαθειὰ ἀνάσα. Ἀρχίζει νὰ τοὺς λήῃ γρήγορα τὰ καθέκαστα :

— Τὸ καὶ τό, ἀφεντάδες μου! Καλὲ τὰ χαράματα ἦρθαν στὴ σπηλιά μας δυὸ λευκοί!... Λέγανε πὼς τοὺς κυνηγοῦσε κάποιος φύλαρχος Λαχανάν!...

Ὁ ὑπέροχος Ταρζάν καὶ ὁ φοβερός τυχοδιώκτης Μάξ Άρλαν σμίγουν σ' ἓνα ἄγριο ἀγκάλιασμα. Τρομερὴ θανάσιμη μονομαχία ἀρχίζει . . .

— Ἄλχαν, τὴ διορθώνει ὁ μελαψὸς γίγαντας.

— Ναι, ναι, καλὰ τόπες. Γι' αὐτὸνε λέγανε!...

Καὶ συνεχίζει παραστατικά, ρίχνοντας πάντα λοξὲς κι' ἄγριες ματιὲς στὸν Ποκοπικό :

— Τὸ λοιπὸν! ἀφεντάδες μου, εἶχανε πάει, λέει, στὴν Πέρα Ζούγκλα!... Καὶ ψάχνανε, λέει, νὰ θροῦνε μιὰ κρυφὴ θαθεῖα καταπακτὴ. Γιατὶ μέσα σ' αὐτὴν, λέει, θρискότανε θαμμένος ἓνας μεγάλος μαῦρος διαμάνταρος!... Μεγάλος, λέει, σὰν τὴν ξεροκεφάλα τοῦ

Ποκοπικού! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!...

— **Λοιπὸν;** κάνουν περίεργοι καὶ ἀνυπόμονοι ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμπού.

— Τὸ λοιπὸν, λέει, θέλανε νὰ τὸ πάρουνε γιὰ νὰ τὸ πᾶνε στὸ ἐγγλέζικο Μουσεῖο!...

» Ὑστερις, ὅλοι μαζί, ὁ Ἀφέντης, ἡ κυρὰ Μαντάμα καὶ οἱ δυὸ λεγάμενοι, μὲ ἀπαρτήσανε μοναχοῦλτα μου μὲ τὸν Μπέιμπυ. Καὶ γίνανε «καπινός»! Πηγαίνουνε νὰ χτυπηθοῦνε μὲ τοὺς ἀνθρωποφάγους τοῦ... Λαχανάν! Τοῦ Ἄλχα-

νάν, πώς τόν λένε. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

— Γιατί; ρωτάει ὁ Γκαούρ.

— Γιὰ νά... ξεμουδιάσουμε, ἀπαντᾷ ἀγέρωχα ὁ Ποκοπίκο.

— Καλὲ τί νὰ ξεμουδιάσουμε! τοῦ κάνει ἡ Χουχού. Ἡ κυρά Μαντάμα μου θέλει, σώνει καὶ καλὰ νὰ «τὴ σκάσουν» στοὺς δυὸ ἐξερευνητάρδες. Καὶ νὰ θουτήξῃ ἐλόγου τὴς τό...μελαχροινὸ διαμάντι!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας καὶ ἡ πανώρια συντρόφισσά του ἀκοῦνε μ' ἐνδιαφέρον καὶ προ-

σοχὴ τὴν πυγμαία.

Ὁ Γκαούρ ἔχει ἀκούσει πολλές φορές τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ μιλᾶνε γιὰ τὸν φύλαρχο Ἀλχάν... Ξέρει πόσο ἀπαίσιος κακοῦργος εἶναι!...

Ἔτσι, ἀρχίζει ν' ἀνησυχῇ πὼς ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τὰ θγάλουν πέρα μαζὶ τους.

Ὑστερα, τὸν φοβίζει καὶ μιὰ κακιὰ ὑποψία ποὺ ἀθελά ἤρθε καὶ τοῦ σφὴνωσε στὸ μυαλό :

— Πέσ' μου, Ταταμπού, ρωτάει τὴ συντρόφισσά του. Αὐ-

Ἐνῶ ὁ Ταρζάν σκορπίζει τὸ χαμὸ καὶ τὸν δλεθοσ στοὺς μαῦρους. δυὸ ἀπὸ οὗτους δένουν χειροπέδες τὴν πανέμορφη καὶ σατανικὴ Τζέιν.

τῇ ἡ πρωϊνῇ ἐπίσκεψι τῶν δυὸ ἀγνωστών λευκῶν στῇ σπηλιᾷ τοῦ Ταρζάν, δὲν σοῦ φαίνεται ὑποπτη; Δὲν νομίζεις πῶς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μπορεῖ νὰ ἦ-
ταν ἀπεσταλμένοι τοῦ κατα-
χθόνιου Ἀλχάν; Καὶ πῶς πῆ-
γαν νὰ ξεγελάσουν τὸν Ἀρ-
χοντα τῆς Ζούγκλας γιὰ νὰ
τὸν παρασύρουν σὲ παγίδα;

Ἡ πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας» δὲν τοῦ ἀποκρίνε-
ται. Ἐχει θυθισθῇ σὲ δικούς
τῆς συλλογισμούς. Καὶ μισο-
κλείνει τὰ μάτια τῆς σὰ νὰ
θέλῃ νὰ ξαναφέρῃ κάτι μα-
κρινό... Κάτι πολὺ παλῆδ καὶ
ξεχασμένο στὸ νοῦ τῆς...

Τέλος, σὰ νὰ κατάφερε νὰ
θυμηθῇ αὐτὸ ποῦ ζητοῦσε,
τραβάει τὸ σύντροφό τῆς ἀπὸ
τὸ μπράτσο:

— Πᾶμε, Γκαούρ... Πᾶμε
λίγο πὶδ πέρα... Κάτι θέλω νὰ
σοῦ πῶ...

Ὁ γιγαντώσωμος Ἑλληνας
τὴν ἀκολουθεῖ περίεργος. Καὶ
σὲ λίγο χάνονται πρὸς τὸ
σκοτεινὸ θάθος τῆς σπηλιᾶς
τους.

Ὁ Ποκοπικό μурμουρίζει
εἰρωνικά:

— Ἀρχέφανε τὰ μυστικά κι'
ἀπόρρητα! Μμμ!...

Ἡ Χουχοῦ τὸν κυττάζει ξε-
λιγωμένα καὶ ρωτᾷ μελιστά-
λακτα :

— Καλὲ πᾶμε κι' ἐμεῖς λί-
γο... «πὶδ πέρα» χρυσό μου;
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

Ὁ νᾶνος τῇ ρωτᾷ με ὅλη
τὴν ἀπαιτούμενη λεπτότητα :

— Γιατὶ μωρή;

Ἡ πυγμαία χαμηλώνει τὰ

μενεξεδένια θλέφαρά τῆς. Βά-
ζει τὸ δάκτυλο στὸ στόμα καὶ
χαμογελάει ντροπαλά:

— Γιατί... Γιατί... Καλὲ μπο-
ρεῖ νὰ θέλῃς κι' ἐσὺ νὰ μοῦ
πῆς... κανένα μυστικό.

Ὁ νᾶνος κουνάει τὴν ἀνοι-
κονόμητη κεφάλαι του.

— Δὲν θαρρεῖσαι, τῆς κάνει.
Οἰκονομήσου τώρα ὅπως—ὅ-
πως, ποῦ λένε... Ἄν πάλι θιά-
ζεσαι, τότε πέρασε ἀπὸ...
Δευτέρα!...

Καὶ τῆς σκάει στὸ πὶ καὶ
φί τὸ ἀπαραίτητο, φρέσκο-
φρέσκο, στιχάκι:

**«Χουχοῦκα μου ἀφρόπλαστη
καὶ χαμηλοβλεπούσα,
κάλλιο νὰ μέ κρεμάγανε
παρὰ νὰ σ' ἀγαποῦσα !»**

ΤΟ «ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ»

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ— ὅ-
πως εἶδαμε — τράθηξε παρά-
μερα τὸν Γκαούρ πρὸς τὸ θά-
θος τῆς σπηλιᾶς.

Κι' ἐκεῖ τοῦ λέει :

— Ἐγὼ — καθὼς ξέρεις —
ἀγαπημένε μου, ζοῦσα κάπο-
τε στὴν Πέρα Ζούγκλα...

— Ναί, τῆς ἀποκρίνεται ὁ
μελαψὸς γίγαντας.

Ἡ Ἑλληνίδα συνεχίζει:

— Καὶ ξέρω ποῦ θρίσκεται
ἡ κρυφὴ καὶ θαθεῖα καταπα-
κτὴ ποῦ ζητᾶνε οἱ δυὸ λευκοὶ
ἐξερευνητές.

— Ξέρεις λοιπὸν ποῦ θρί-
σκεται ἡ καταπακτὴ μὲ τὸ πο-
λύτιμο πετράδι; κάνει κατὰ-
πληκτος ὁ Γκαούρ.

— Ναί... Τὴν εἶχα τυχαῖα
κάποτε ἀνακαλύψει... Κι' ἐκεῖ

κατέβαινα και κρυβόμουν τις νύχτες... "Ετσι ήμουν ήσυχη κι' από τὰ πεινασμένα θηρία και από τούς κακούς ανθρώπους!...

»Στό βάθος της καταπακτής αυτής βρίσκονται τὰ θεμέλια ενός πανάρχαιου Ναού τῶν ἀγρίων φυλῶν... Ποτέ μου ὁμως δὲν φαντάστηκα πὼς κάτω από τὰ χαλάσματα αὐτὰ θρискόταν θαμμένος ὁ μεγαλύτερος θησαυρὸς τοῦ Κόσμου: Τὸ μεγάλο και ἱερὸ «Μαῦρο Διαμάντι»!

»Μόνο ἀργότερα ἄκουσα τούς γέρους ἰθαγενεῖς νὰ μιλάνε γι' αὐτὸ τὸ παράξενο πετράδι!... Λέγανε πὼς εἶναι μαγικό! Λέγανε ἀκόμα πὼς ὅποιος τ' ἀποκοῦσε δὲν θὰ πέθαινε ποτέ! Θὰ γινόταν ἀθάνατος!...

Ὁ Γκαούρ χαμογελάει.

— "Αν εἶναι ἔτσι, τότε θὰ κάνω τ' ὀδύνατα-δυνατὰ νὰ τ' ἀποκτήσω! τῆς λέει.

— Γιὰ νὰ γίνης ἀθάνατος; τὸν ρωτᾷ.

— "Οχι, τῆς ἀποκρίνεται. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ χαρίσω.., σ' ἐσένα!

Ἡ ἀγνὴ «Κόρη τῆς Ζούγκλας» τὸν κυττάζει στὰ μάτια.

— Οὔτε κι' ἐγώ, τοῦ λέει, θέλω νὰ γίνω ἀθάνατη!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας γελάει τώρα καλόκαρδα:

— Χά, χά, χά!... Τότε τί θὰ τὸ κάνουμε; Σὲ ποιὸν θὰ χαρίσουμε τὸ μαγικὸ «Μαῦρο Διαμάντι»;

— Στὴν Ἀγάπὴ μας! τοῦ

ἀποκρίνεται ἡ Ταταμπού. Ἐμεῖς ἂς πεθάνουμε!... Ὅμως αὐτὴ πρέπει νὰ μείνῃ ἀθάνατη!...

Οἱ δυὸ νέοι μένουν γιὰ λίγες στιγμὲς ἀμίλητοι. Καὶ κυττάζονται μὲ ἀνείπωτὴ ἀγάπῃ και λατρεῖα στὰ μάτια!

Τὰ πρόσωπά τους πλησιάζουν σιγὰ-σιγὰ. Ἀσυναίσθητα. Τὰ χεῖλια τους εἶναι ἔτοιμα νὰ σμίξουν... Ἡ πανώρια Κόρη χαμηλώνει τὰ βλέφαρά της, περιμένοντας τὸ μοιραῖο...

Ἡ Χουχού πού τούς παρακολουθεῖ ἀπὸ κάποια ἀπόσπασι, μурμουρίζει μὲ ζήλεια:

— Τυχερὴ πού εἶναι!... Θὰ τὴν... ἀνασπαστῇ!

Ὅμως τὴν τελευταία στιγμή ὁ Γκαούρ συνέρχεται. Τραβιέται...

— Πᾶμε, ψιθυρίζει βραχνά. Πρέπει νὰ φτάσουμε γρήγορα στὸ Μεγάλο Ποτάμι. Ὁ Ταρζάν κ' ἡ Τζέιν μπορεῖ νὰ κινδυνεύουν. Νὰ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθειά μας!...

Ἡ Ταταμπού ἀνοίγει τὰ μάτια της σὰ νὰ ξύπνησαν ἀπὸ κάποιο γλυκὸ ὄνειρο!... Τὸ βλέμμα της εἶναι θολὸ και παραπενημένο.

— Ναί, πᾶμε... Δίκιο ἔχεις, ψιθυρίζει ἀναστενάζοντας μὲ ἀπογοήτευσι.

Ἡ πυγμαία εὐχαριστιέται. Μουρμουρίζει τώρα σιγὰ και μὲ κακία, σὰ νὰ μιλάη στὴν Ταταμπού:

— Ἐτσι μπράβο!... Πέρασε κ' ἐσύ ἀπὸ... Δευτέρα! Ἀμέεε!

—Τί εἶπες; ρωτάει ὁ Ποκοπίκο πού δὲν μπόρεσε ν' ἀκούσῃ καλά.

—Τίποτις! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ

Ὁ Γκαοὺρ παίρνει τὴν Ταταμπού καὶ βγαίνουν ἀπὸ τὴ σπηλιά γιὰ νὰ κατέβουν τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό τους.

—Ἐσὺ, ἔλα μαζί μας ἀνέλεος, λέει στὸν Ποκοπίκο.

—Καλὲ νάρθω κ' ἐγώ, ἀφέντη μου; ρωτάει ἡ Χουχού.

—Ὅχι... Ἐσὺ νὰ μείνῃς στὴ σπηλιά.

Καὶ ὁ μελαψὸς γίγαντας μὲ τὴν πανώρια συντρόφισσά του, ξεκινᾶνε...

Ὁ νᾶνος κάνει νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, ξεφωνίζοντας ἀγέρωχα καὶ... θανατερὰ:

—Ἀμάν, μωρὴ χατζάρα μου, λαοφιλὴς καὶ πικροκυματοῦσα!... Πάλι στὰ αἵματα θὰ κολυμπήσῃς ἀπόψεε!

Ὁ Θεὸς νὰ μοῦ κόβῃ μέρες καὶ νὰ σοῦ δίνῃ... κόψι γιὰ νὰ σφάξῃς ἀνωδύνως!...

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία προφθαίνει καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ κοκκαλιάρικο μπρατοάκι του. Τὸν συγκρατεῖ σοβαρῇ:

—Ποκοπίκο...

—Τ' εἶναι, μωρὴ Μαμζέλ;

—Πέσ' μου, καλὲ χρυσὸ μου: Πῆρες μαζί σου ἄλλο παντελονάκι;

—Ὅχι!... Γιατί;

Καὶ ἡ Χουχού τοῦ ἐξηγεῖ

μὲ τὴν ἴδια σοβαρότητα:

—Καλὲ ἀν' πάθῃς τίποτες στὴ μάχη, πῶς... θ' ἀλλάξῃς; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ νᾶνος ξεροκαταπίνει στεναχωρημένος. Ποτέ του δὲν περίμενε νὰ τὴν πάθῃ ἔτσι! Κι' ἀπὸ ποιά; Ἀπὸ τῆς... Χουχού!...

Τὴν ἐκδικιέται ὁμως σκαρώνοντας γρήγορα ἓνα στιχάκι. Καὶ ὁ θυρλικὸς «Σφάχτης» τῆς Ζούγκλας τῆς τὸ μурμουρίζει ἀγέρωχα:

*«Παντελονάκια ἀλλάζω ἐγὼ
στὴ μάχη καὶ τ' ὁμολογῶ.
Αὐτὸ δὲν εἶναι φέματα!..
Ὅμως τ' ἀλλάζω, ἐπειδὴς
ἐκεῖ πού σφάζω δηλαδὴς,
μουσκεύουμε στά...!.. ἄς!..»*

Ἡ κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία ἀναστενάζει συγκινημένη. Ἐνῶ ταυτόχρονα, καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ τραθηχτῇ, τοῦ σερβίρει στὸ σῆρκο μιὰ ἐκκωφαντικὴ σθερκιά:

—Κλάσαφφ!

—Ἀμάν στράκα, ἀδερφέ μου! μурμουρίζει ἀγέρωχα ὁ Ποκοπίκο.

Καὶ προσθέτει θαυμαστικά:

—Ἀνώτερη ἀπὸ... βαρελόττο! Γεῖα στὰ χέρια σου, κυρά μου!...

Ἡ Χουχού ἀπορεῖ:

—Καλά, τοῦ λέει. Δὲν θυμώνεις; Δὲν παρεξηγιέσαι;

Ὁ νᾶνος τὴν καθησυχάζει:

—Μὴ φοβάσαι... Τοῦ λόγου μου οὔτε θυμώνω, οὔτε παρεξηγιέμαι ποτές με... μελλοθάνατους... Μόλις εὐκαιρῇ-σω θὰ σέ... σφάξω!

**‘Ο Γκαούρ άκούει τή συντρόφισσα του Ταρζάν νά λέη
στον γοητευτικό τυχολιώκτη :**

**— Στην άρχή σέ είχα άντιπαθήση, Μάξ ! . Νόμιζα πώς
σέ μισεύσα. . .**

Καί βάζοντάς το στά πό-
δια γιά νά μη ξαναδοκιμάση
στο σθέρκο του καινούριο...
«βαρελόττο», τρέχει νά προ-
φτάση τόν Γκαούρ καί τήν
Ταταμπού...
.....

Κ’ οί τρείς τους, σέ λίγο, έ-
χουν κατέχει τούς πρόποδες
του πέτρινου βουνού...
‘Αμέσως άρχίζουν νά τρέ-
χουν έσο μπορούν πιδ γρή-
γορα... ‘Ωπω τέλορ, φθά-
νουν στην δχθη του Μεγάλου
Ποταμιού...
.....

Είναι άκριβώς ή στιγμή
πού οί καινίβαλοι του ‘Αλ-
χάν, κυνηγημένοι από τόν ά-
τρόμητο Μάξ ‘Αρλαν, προ-
σπαθούν νά πηδήσουν στίς
πρωτόγονες βάρκες τους γιά
νά σωθούν... Γιά νά ξαναγυ-
ρίσουν στά λημέρια τους της
Πέρα Ζούγκλας...
‘Ο Ταρζάν, ή Τζέιν, οί δυό
έξερευνητές καί ό πανώριος
τυχολιώκτης, βρίσκονται σέ
άρεκτη άπόστασι από την δ-
χθη... ‘Ο Γκαούρ, ή Ταταμ-
πού καί ό Ποκοπίκο δέν τούς

βλέπουνε...

Και νά:

Μόλις φθάνουν εκεί, στιγμή δεν αφήνουν να χαθή! Σάν μανιασμένα λιοντάρια χύνονται πάνω στους ανθρωποφάγους...

Ο Ποκοπίκο σκαρφαλώνει ήρωικά στην κορφή του πιο κοντινού δέντρου. Και σίγουρος απ' εκεί, τούς δίνει κουράγιο:

— Απάνω τους Μαντράχαλε και Μαντραχαλίναα! Μή «φοβού» τὸ θάνατο!... Ἀμα σᾶς σκοτώση κανένας νὰ μοῦ τὸ πῆτε νὰ τὸν... ταραξω στὰ χαστούκιαα!

Ποιὸς τὸν ἀκούει ὁμως!

Οἱ ἀραπάδες τοῦ σκοτωμένου Ἀλχάν παθαίνουνε πανωλεθρία ἀπὸ τὸ ρόπαλο τοῦ Γκαούρ καὶ τὸ μαχαίρι τῆς Ταταμπού...

Οἱ δυὸ Ἕλληνες σύντροφοι τοὺς κτυπᾶνε ἀλύπητα, ἐμποδίζοντάς τους νὰ πηδήσουν στὶς πιρόγες...

Ἔτσι, καὶ τρομοκρατημένοι οἱ κανίβαλοι, ἀναγκάζονται, γιὰ νὰ σώσουν τὰ βρωμερά τομάρια τους νὰ σκορπίσουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ... Τρέχουν σάν τρελλοὶ γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸ θάνατο ποὺ τοὺς περιμένει...

Σὲ λίγες στιγμὲς μονάχα ὅσοι ἔχουν κτυπηθῇ καὶ πέσει κάτω, ἀπομένουν ἐκεῖ. Οἱ ἔλλοι ὅλοι ἔχουν γίνει ἄφαντοι!

«ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΜΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ!»

Δὲν ἔχουν περάσει λίγες

στιγμὲς καὶ ψηλ' ἀπ' τὸ δέντρο ξανακούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Ποκοπίκο:

— Σταθήτε, βρέεε!.. Κατεβαίνω νὰ εἶς πῶ κάτι ποὺ θὰ σηκωθῇτε στὰ πσιινά σας ποδάριαα!

— Τί τρέχει, Ποκοπίκο; τοῦ φωνάζει ἀνήσυχη ἡ Ταταμπού.

— Τώρα θὰ σοῦ πῶ, κυρά Λουκούμω μου!

Καὶ ὁ φοβερός καὶ τρομερός νᾶνος, πηδώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, φθάνει κάτω ἀλαφιασμένος.

— Λοιπόν; τὸν ρωτᾷει κι ὁ Γκαούρ.

Οἱ Ποκοπίκο παίρνει μερικὲς γρήγορες ἀνάσες καὶ τοὺς ἀποκρίνεται:

— Λίγο πιὸ πέρα, μάγκες μου, γίνεται τοῦ... Κουτρούλη ὁ γάμος!

Καὶ τοὺς ἐξηγεῖ ἀμέσως:

— Ἀπὸ τὴν κορφή τοῦ δέντρου ποὺ βρισκόμουνα εἶδα πρὸς τὰ 'κεῖ... ἄστε τα καὶ μὴν τὰ ρωτᾶτε!

— Τί; Λέγε τί εἶδες;

— Εἶδα, τὸ λοιπόν, τὴν κυρά Τζέϊν, τὴν «Ἀνθυπολουκούμω»... Ἦταν πεσμένη ἀνάσκελα κάτω καὶ δεμένη χερσὶ πόδαα!... Πλάϊ της βρισκόντουσαν δυὸ λευκοὶ ἄντρες μὲ κάσκες, μπόττες καὶ τ' ἀποδέλοιπα! Τὸ ἴδιο δεμένοι κ' ἐκεῖνοι! Μὲ ἀντιληθόσαστε; Συνταρακτικὰ πράγματα!..

— Λέγε λοιπόν! τοῦ φωνάζει δυνατὰ καὶ ἄγρια ὁ μελαψὸς γίγαντας.

—“Ακου νά σοῦ πῶ, τοῦ κάνει θυμωμένος ὁ νᾶνος. Τοῦ λόγου μου «ἀγριάδες» δὲν σηκώνω! Μὴ μᾶς τσαντίσης τὸ λοιπόν, καθότι βαστάμε καὶ χατζάρα! Τὸ ὁποῖον μὴ μοῦ κολλᾷς, ἀν γουστάρης νά μένης... ἄσφαχτος!

Ὁ γιγαντόσωμος Ἑλληνας δὲν ἔχει πιά ἄλλη ὑπομονή: Ἀπλώνει ἀπτόμα καὶ γρήγορα τὴ χερούκλα του. Τὸν χουφτιάξει ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸν σφίγγει νευριασμένος!

—Λέγε βλάκα!... Μίλα!... Μίλησε λοιπόν!...

Τα μάτια τοῦ Ποκοπίκο ξεπετιῶνται ἀπὸ τὶς κόγχες τοὺς σάν καλοψημένοι λουκουμάδες!... Τὸ στόμα του ἀνοίγει σάν χωριάτικος φούρνος... Ἡ γλῶσσα του κρεμιέται ἀπ' ἔξω σάν τοῦ διψασμένου σκύλου. Καὶ μουγγρίζει βραχνά:

—Μμ... Χχχ!... Γκκκ!... Μμμ!...

Ἡ Ταταμποῦ τραβάει τὸ χέρι τοῦ συντρόφου της:

—Μοῦ φαίνεται πῶς ὁ «κουτὸς» εἶσ' ἐσύ, Γκασύρ!... Ἔτσι πού τοῦ σφίγγεις τὸ μὸ, πῶς μπορεῖ νά μιλήσῃ;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ξεσφίγγει καὶ τραβάει τὴν παλάμη του. Τὸ λαρύγκι τοῦ νᾶνου λευθερώνεται. Καὶ παίρνοντας μιά βαθεῖα ἀνάσα, γυρίζει στὴν Ταταμποῦ:

—Σ' εὐχαριστῶ, κυρά Τέτοια μου, μὰ δὲν ἦταν ἀνάγκη. Ἔτσι πού μ' ἔσφιγγε, δὲν μποροῦσα βέβαια νά μιλήσω. Μὰ ὅτις εἶχα νά 'πῶ, θά σᾶς

τά ἔδινά... γραπτῶς!...

Καὶ συνεχίζει νά τοὺς περιγράφῃ τὰ «συνταρακτικά» του:

—Τὸ λοιπόν, ἀδερφέ μου, καὶ γιὰ νά μὴ σᾶς τὰ πολυλογαῶ, γλεπω καὶ τὸν μπαρμπαμεγαλειότατο!... Στεκότανε ὀρθὸς μὲ τὸ κεφάλι πάνω καὶ τὰ πόδια κάτω!... Ἀντίκρου τοῦ στεκότανε καὶ τὸ «Ὁμορφόπαιδο»!... Κυτταζόντουσαν ὅπως τὰ κοκόρια! Λὲς κ' ἦταν ἔτοιμοι νά χυθοῦνε καὶ νά φᾶνε τὰ μουστάκια τοὺς σάν... κανταΐφια!... Ἀντιλαθοῦ;

—Ποιὸ «Ὁμορφόπαιδο»; ρωτάει ἡ Ταταμποῦ.

Ὁ νᾶνος χαμογελάει:

—Ἰὸν Μαξάρλαν ντέ!... Σάμπως κ' εἴμαστε πολλὰ ὁμορφόπαιδα ἐδῶ στὴ Ζούγκλα; Δυὸ μονάχα, ζωὴ νάχουμε: Τοῦ λόγου μου καὶ τοῦ λόγου του!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας καὶ ἡ πανώρια Ἑλληνίδα, δὲν περιμένουν ν' ἀκούσουν περισσότερα.

Ἀμέσως καὶ σάν ἀπὸ σύνθημα καὶ οἱ δυό, ἀρχίζουν νά τρέχουν μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ σημεῖο πού, πρὶν λίγο, ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του ὁ Ποκοπίκο.

Ἐκεῖνος τοὺς ἀκολουθεῖ γιὰ λίγο διαστακτικὸς καὶ ἀναποφάσιτος. Γρήγορα ὁμοῦ κοντοστέκεται καὶ τοὺς φωνάζει:

—Ἐν τάξει!.. Τραβάτε καλύτερα μονάχοι σας. Ἄν σᾶς χρειασθῇ κανέννας «διπλωματοῦχος σφάχτης», σφυρᾶτε

μου κλέφτικα!...

Καί ξαπλώνει φαρδύς - πλατύς, κάτω στο παχύ πράσινο χαλί του γρασιδιού...

.....
 'Ο Γκαούρ και ή Ταταμπού φθάνουν γρήγορα στο μέρος που ξέρουμε: εκεί που γίνηκε το μεγάλο μακελειό!...

Η ΤΖΕ·Ι·Ν ΛΕΕΙ ΨΕΜΜΑΤΑ!

Είναι ακριβώς ή στιγμή — όπως είδαμε — που ο Ταρζάν χύνεται με λύσσα και σπαράζει τον Μάξ "Αρλαν...

Οι δυο λευκοί γίγαντες σμίγουν σ' ένα άγρια άγκάλιασμα!... Καί μία τρομακτική και θανάσιμη μονομαχία αρχίζει ανάμεσά τους!...

'Ο Γκαούρ τούς κυττάζει για λίγες στιγμές χαμένα. Γρήγορα όμως συνέρχεται...

Καί σαν κεραυνός φθινοπωριάτικος πέφτει πάνω στους δυο μανιασμένους αντίπαλους! Μπαίνει ακράτητος ανάμεσά τους και τούς χωρίζει.

—Μήνη! φωνάζει. Σταθή-τεεε!...

'Ο 'Αμερικανός τυχοδιώκτης σταματάει άμέσως να παλεύη. Καί αποτραβιέται ύπάκουα... Δείχνει μεγάλο σεβασμό στον γιγαντώσωμο "Ελληνα...

"Ομως αυτό κάνει τον "Αρχοντα της Ζούγκλας να ξεθαρρέψη ακόμα περισσότερο τώρα: 'Αφού ο Γκαούρ βρίσκεται κοντά του, ξέρει πως θα τον βοηθήση! Δέν θα τον αφήση ποτέ να χαθή.

Καί νά:

'Ο Ταρζάν ξαναχύνεται με πιό μεγάλη όρμη και μανία πάνω στον πανώριο γιγαντώσωμο άντρα. Καί ή φοβερή γροθιά του πέφτει σαν κεραυνός στο κεφάλι του.

"Ομως ο Μάξ "Αρλαν δέχεται το κτύπημα ατάραχος. Δέν κάνει την παραμικρή κίνηση για ν' άμυνθή, ή ν' αντιδράση!

'Ο Γκαούρ άρπάζει βίαια τον "Αρχοντα της Ζούγκλας. Με τα σιδερένια μπράτσα του προσπαθεί να τον συγκρατήση!

'Εκείνος ούρλιάζει, κτυπιέται και κάνει τ' αδύνατα - δυνατά για να του ξεφύγη. Νά σπαράξη τον αντίπαλό του.

Ταυτόχρονα ο μελαψός γιγαντας του λείι σιγά:

—'Ησύχασε!... 'Ο Μάξ "Αρλαν είναι πιό νέος από σένα! Καί πιό δυνατός!.. "Αν σε αφήσω να ξαναπας κοντά του, το μόνο που θα καταφέρης να κερδίσης, είναι ο θάνατος!..

Ποιος τον άκούει όμως:

'Ο Ταρζάν κτυπιέται και σπαράζει σαν λυσσασμένο θηρίο!

'Ο Γκαούρ κάνει μία τελευταία προσπάθεια να έμποδίση το κακό που πρόκειται να γίνη: Γυρίζει άμέσως στον πανώριο τυχοδιώκτη που εξακολουθεί να παρακολουθή ατάραχος τις κινήσεις του αντιπάλου του. Καί του φωνάζει διατακτικά:

—Φύγε!... Φύγε σέ παρακαλώ!

Ο Μάξ "Αρλαν του αποκρίνεται περήφανα, μὰ μὲ στεναχώρια:

—Δὲν μπορῶ... Δὲν ἔχω συνηθίσει νὰ φεύγω... Κανένας κίνδυνος δὲν μ' ἔκανε ποτὲ νὰ ὑποχωρήσω!...

Ο Θρυλικὸς "Ἑλληνας γίγαντας θαυμάζει τὸ θάρρος καὶ τὴν παλικάριά του.

—Δίκη ἔχεις, μουρμουρίζει. Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο θάκανα στὴ θέσι σου!...

Μὰ ὁ μανιασμένος Ταρζάν δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ ἡσυχάσῃ!...

Ο Γκαούρ ξέρει καλὰ τί θὰ συμβῇ ἂν τὸν ἀφήσῃ λεύθερο νὰ πέσῃ στὰ τρομερὰ χέρια τοῦ Ἀμερικανοῦ: Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ ἔχη σωριαστὴ κάτω νεκρός!

Καὶ καταλαβαίνει πὼς γιὰ νὰ τὸν σώσῃ, πρέπει νὰ τοῦ φερθῇ σκληρά:

Ἀμέσως, σφίγγει τὴν τρομακτικὴ γροθιά του καὶ τὴν τινάζει μὲ δύναμι στὸ κεφάλι τοῦ ἑξαλλου φίλου κι «ἀδελφοῦ» του!...

Ο Ταρζάν βγάζει ἕνα σπαρτακτικὸ πονεμένο βογγητό.

—ὦωωωω!

Καὶ σωριάζεται κάτω ἀκίνητος σὰ νεκρός!

Στὸ μεταξύ ἡ Ταταμποῦ δὲν ἔχει μείνει ἄπραγη: Ἔκοψε τὰ χορτόσχοινα ποὺ δέναν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τῆς πεσμένης κάτω Τζέιν. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἔχει λευθερώσει καὶ τοὺς δύο ἀδελφοὺς ἐξε-

ρευνητές. Τὸν Ντάρβιν καὶ τὸν Χοῦπερ.

Ο Μάξ "Αρλαν γυρίζει τώρα. Καὶ προχωρεῖ ἀργὰ γιὰ νὰ φύγῃ...

Ο Γκαούρ ρωτᾷ σιγὰ τὴν Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας:

—Πέσ' μου Τζέιν: Τί σὰς ἔκανε ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Γιατί ὁ Ταρζάν ζητοῦσε νὰ τὸν σκοτώσῃ;

Ἡ πανέμορφη καὶ σατανικὴ γυναίκα ἀργεῖ κάπως νὰ τοῦ ἀποκριθῇ... Τέλος, δὲν τοῦ λέει τὴν ἀλήθεια:

—Γιατὶ ὁ Μάξ "Αρλαν μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ ἀπὸ τοὺς κανίβαλους ποὺ μὲ εἶχαν πιάσει, τοῦ ἀποκρίνεται.

Ο μελαψὸς γίγαντας τὴν κυττάζει μὲ ἀπορία. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ:

—Κ' ἐπειδὴ σοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ; ψιθυρίζει χαμένα.

—Ναί... Ο Ταρζάν ζήλεψε γι' αὐτό!.. Νά, ὁ λόγος ποὺ ζητοῦσε νὰ τὸν σπαράξῃ...

ΣΩΤΗΡΑΣ

"Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Στὸ μεταξύ ὁ Ἀμερικανὸς τυχодиώκτης ἔχει ξεμακρύνει ἀρκετά... Ο Γκαούρ δὲν τὸν βλέπει πιά, ἀλλὰ τοῦ φωνάζει δυνατὰ:

—Ἔ, Μάσαξ!... Μὴ φεύγεις!... Περίμενέ με, φίλε μου... Θέλω νὰ σοῦ μιλήσωωω!...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φθάνει κοντὰ καὶ ὁ Ποκοπικό:

—Τί γίνετ' ἐδῶ, βρὲ παιδιά; ρωτᾷ μὲ ἀπογοήτευσί. "Ε-

ται «Ξερικάτα» θά τὴν περάσουμε σήμερις; Ἄνευ δηλαδή σφαίματα αἱματηρά;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας γονατίζει βιαστικὸς πλάϊ στὸν πεσμένο κάτω καὶ ἀναίσθητο Ταρζάν. Καὶ κάνει ὅ,τι πρέπει γιὰ νὰ τὸν συνεφέρει...

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς καὶ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀρχίζει νὰ συνέρχεται. Τέλος ἀνοίγει τὰ μάτια του. Πετιέται ὀρθός... Καὶ γυρίζοντας χαμένα τὸ κεφάλι, ψάχνει νὰ βρῇ τὸν μισητὸ ἐχθρὸ καὶ ἀντίπαλο:

—Ποῦ εἶναι ὁ δειλός; Ποῦ κρύφτηκε ὁ ἄνδρος; Ὁ ἄτιμος! Ὁ τιποτένιος! ψιθυρίζει.

Ὁ Γκαοῦρ τὸν σπρώχνει ἐλαφρὰ πρὸς τὴν συντρόφισσά του:

—Ἐφυγε! τοῦ λέει. Πᾶρε τώρα τὴ Τζέιν καὶ ξαναγυρίστε στὴ σπηλιά σας.

Καὶ προσθέτει σὲ τόνο ἐπιτημητικό:

—Δὲν πρέπει νὰ εἶσαι ἄδικος, «ἀδελφέ» μου. Ζητοῦσες νὰ τὸν σπαράξης, χωρὶς νὰ σοῦφταιξε σὲ τίποτα... Τὸ ἀντίθετο μάλιστα: Σοῦ εἶχε κάνει καλὸ!...

Ὁ Ταρζάν, ποῦ ἀκούει τὰ λόγια του, φρενιάζει:

—Πῶς; Δὲν μοῦκανε τίποτα; Ὡστε δὲν ξέρεις λοιπόν;

—Τί;

—Δὲν ξέρεις πὼς ἄρπαξε τὴ Τζέιν; Δὲν ξέρεις πὼς θέλησε νὰ τὴν κἀνὴ σκλάβά του; Νὰ τὴν κἀνὴ... δική του!...

Ὁ Γκαοῦρ γουρλώνει μὲ φρίκη τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του!... Ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φανταστῇ πὼς ὁ Μάξ Ἀρλαν ἐπεχείρησε πάλι νὰ κἀνὴ ἓνα τέτοιο ἔγκλημα...

Γυρίζει λοιπὸν ἀμέσως στὴ Τζέιν καὶ τὴ ρωτᾷ:

—Εἶναι ἀλήθεια;

Ἡ σατανικὴ γυναῖκα δὲν ἔχει, αὐτὴ τὴ φορά, τὴ δύναμι καὶ τὸ κουράγιο νὰ τοῦ ἀποκριθῇ. Μόνο σκύβει τὸ κεφάλι της. Ὑστερα χαμηλώνει τὰ βλέφαρα σὰ νὰ θέλῃ νὰ κρύψῃ πίσω ἀπ' αὐτά, τὰ ντροπιασμένα μάτια της...

Ὅλες αὐτὲς οἱ βωθὲς κινήσεις της εἶναι σὰ νὰ τοῦ ὁμολογοῦν:

—Ναί... Ψέμματα σοῦ εἶπα!

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας τρίζει μὲ λύσσα τὰ δόντια του, μουγγρίζοντας:

—Καλὰ!... Ὁ κακοῦργος αὐτὸς θὰ λογαριαστῇ μαζί μου!...

Καὶ ἀμέσως ξανασπρώχνει — κάπως βίαια τώρα — τὸν Ταρζάν:

—Πᾶρε λοιπὸν τὴ Τζέιν... Γυρίστε στὴ σπηλιά σας!...

Τὰ νεῦρα τοῦ Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας ἔχουν καλμάρει πιά... Καὶ χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι, πιάνει ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴ συντρόφισσά του καὶ ἐκκινᾶνε... Προχωροῦν ἀργὰ γιὰ τὴ μακρινὴ σπηλιά τους.

Ὁ Ποκοπικό τοὺς κυττάζει μὲ κωμικὴ συμπόνια, μουρμουρίζοντας θλιμμένα:

—Στὸ καλὸ κι ἀπὸ τὸ πε-

ζοδρόμιο!...

Όμως λίγο πιό κάτω, ή Τζέιν σταματάει.

—Προχώρησε Ταρζάν, λέει ξαφνικά στο σύντροφό της. Έγώ θα γυρίσω πίσω, μιά στιγμή... Κάτι ξέχασα. Θα σέ ξαναφτάσω γρήγορα...

Ό Άρχοντας της Ζούγκλας φαίνεται βαθειά συλλογισμένος. Ούτε της άποκρίνεται καν... Προχωρεί άργά συνεχίζοντας την πορεία προς τη σπηλιά του...

Ή Τζέιν γυρίζει, μπρός -

πίσω, τρέχοντας. Γρήγορα όμως αλλάζει κατεύθυνσι, παίρνοντας κάποιον άλλο λοξό μονοπάτι... Είναι φανερό πως κάπου άλλο θέλει νά πάη. Όχι εκεί στο μέρος που άφησε, πριν λίγο, τον Γκαούρ, την Ταταμπού και τους άλλους...

Η ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

Μόλις ό Ταρζάν και ή Τζέιν —όπως είδαμε— ξεκίνησαν νά φύγουν, ό μελαψός γίγαντας γυρίζει άμέσως στους δυό εξερευνητές:

Ό Ποκοπίκο τραβάει τη μελιστάλακτη πυγμαία από τó κωμικό τσουλούφι του κεφαλιού της:

Μπά που κακοχρονάχη, χρυσό μου! τού κάνει έκεινη έξω φρενών!

—'Εσείς είσαστε πού ζητᾶτε ν' ἀποκτήσετε τὸ μεγάλο μαῦρο διαμάντι; τοὺς ρωτᾷ.

—Ναί, τοῦ ἀποκρίνονται φοβισμένοι ἐκεῖνοι.

Ὁ Γκαούρ τοὺς συμβουλεύει:

—Τὸ καλύτερο λοιπὸν πού ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ φύγετε ἀπ' τὴ Ζούγκλα... Στὶς πολιτισμένες χῶρες σας ἔχετε τόσους ἄλλους θησαυροὺς... Γιατὶ ζητᾶτε νὰ πάρετε καὶ τοὺς δικοὺς μας;

Καὶ γιὰ νὰ τοὺς κἀνὴ νὰ φοβηθοῦν, προσθέτει κ' ἕνα ψέμμα:

—Ἡ καταπακτὴ πού βρίσκεται θαμμένο τὸ ἱερὸ διαμάντι, εἶναι φωλιά τοῦ Χάρου!... Ὅποιος κατέβη σ' αὐτὴν δὲν ξανανεθαίνει ζωντανός!..

»Ἐμπρὸς λοιπὸν: Πᾶρ' τε ἀμέσως τὸ δρόμο γιὰ τὸ μακρυνὸ Μεγάλο Λιμάνι... Ξαναγυρίστε στὴν Πατρίδα σας.. Ἡ Ζούγκλα εἶναι ἀφιλόξενη στοὺς ξένους πού ἔρχονται ν' ἀρπάξουν τοὺς θησαυροὺς τῆς...

Ὁ Ποκοπίκο τὸν διακόπτει:

—Πᾶψε μωρὲ Μαντράχαλε! Τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώχεια!.. Ἄν γουστάρης νὰ

τοὺς ξεφορτωθῆς, πέσ' μου μιὰ λέξι μόνο: «Σφάχτους»! Τί φοβᾶσαι; Μὴν κουραστῇ ἡ χατζάρα μου;

Οἱ δυὸ ἐξερευνητὲς χαίρετάνε μὲ σεβασμὸ καὶ ξεκινοῦν ἀργά... Σὲ λίγο χάνονται στὸ βάθος τῆς πυκνῆς καὶ ἄγριας Ζούγκλας.

Ὁ Γκαούρ γυρίζει τώρα στὴν Ταταμπού καὶ στὸν νᾶνο:

—Περιμένετε λίγο ἐδῶ, τοὺς κάνει βιαστικός. Πιο κάτω μὲ περιμένει ὁ Μᾶξ Ἄρλαν. Θέλω νὰ τοῦ μιλήσω...

—Πήγαινε, συμφωνεῖ ἡ πανώρια Ἑλληνίδα.

Ὁ νᾶνος τὴν κυττάζει πονηρὰ καὶ τῆς σιγομουρμουρίζει:

—Σὰν τρελλὴ κάνεις, κυρὰ Λουκούμω, γιὰ νὰ μείνης μονάχη μαζί μου!...

Ὁ Γκαούρ τοὺς ἀφήνει ἀμέσως καὶ ξεκινάει τρέχοντας. Φθάνει γρήγορα στὸ μέρος πού εἶχε πῆ νὰ τὸν περιμένῃ ὁ λευκὸς Ἀμερικανός.

Ὅμως ἀλλοίμονο!...

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πού ρίχνει, τὰ μάτια του γουρλώνουν ἀπὸ φρίκη: Ἀντικρύζει τὸν Μᾶξ Ἄρλαν ξαπλωμένον κάτω ἀπὸ κάποιον γιγαντόσωμο δέντρο...

Μά δχι μονάχον!

Πλάϊ του βρίσκεται καθισμένη ἡ Τζέιν. Μιλᾶνε χαμογελαστοί! Εἶναι φανερό πῶς ἡ κουθέντα τους ἔχει τρυφερό περιεχόμενο.

Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἀκούει τὴν πανέμμορφη συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν νὰ λέῃ στὸν γοητευτικὸ τυχодиώκτη:

— Στὴν ἀρχὴ σὲ εἶχα ἀντιπαθήσει, Μάξ... Νόμιζα πῶς σὲ μισοῦσα... Ὅμως τώρα νοιώθω τὸ ἀντίθετο: Ἡ καρδιά μου...

Ὁ Γκαούρ τρίζει μὲ θυμὸ τὰ δόντια του. Καὶ δὲν τὴν ἀφήνει ν' ἀποτελειώσῃ...

Μ' ἓνα ὑπεράνθρωπο πῆδημα βρίσκεται μπροστά τους. Ἀρπάζει τὴ Τζέιν καὶ τὴ σπρώχνει βάνουσα:

— Πήγαινε στὸ σύντροφό σου! τῆς φωνάζει ἄγρια. Ἡ θέσι σου δὲν εἶν' ἐδῶ!

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας ξεσπάει σὲ λυγμούς. Ἐχει πολὺ εὐκολὰ τὰ δάκρυα...

Καὶ φεύγει... Στὴν ἀρχὴ ἀπομακρύνεται ἀργά. Γρήγορα ὅμως τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει νὰ συναντήσῃ τὸν Ταρζάν... Ὁ Θεὸς μονάχα ξέρεי τί καινούριες ψευτιὲς θὰ τοῦ ἀραδιάσῃ πάλι...

Ο ΥΠΕΡΟΧΟΣ

ΚΑΙ Ο ΑΘΛΙΟΣ!

Στὸ μεταξύ ὁ Μάξ ἄρλαν

εἶχε πεταχτῇ ὀρθός. Κυττάζει ἄγρια τὸν Γκαούρ σφίγγοντας τὶς γροθιὲς του:

— Γιατί ἔδιωξες τὴν ξανθοῖα γυναῖκα; τὸν ρωτᾷ. Μὲ ποῖο δικαίωμα τῶκανες; Ἀφοῦ ἐκείνη μονάχη τῆς ἦρθε νὰ με βρῇ... Κι ὅπως εἶδες: εὗρισκε εὐχαρίστησι στὴ συντροφιά μου!

Ὁ Γκαούρ τὸν κυττάζει μὲ οἶκτο. Καὶ ἀντὶ νὰ τοῦ ἀποκριθῇ, τὸν ρωτᾷ:

— Αὐτὸ πού ζητοῦσες νὰ κάνῃς θὰ ἤθελες ἓνας ἄλλος νὰ τὸ κάνῃ σ' ἐσένα; Γιὰ ρώτησε τὸν ἑαυτὸ σου!

Ὁ πανώριος τυχодиώκτης μένει ἀκίνητος σὰν μαρμαρωμένος. Τὰ λόγια τοῦ μελαψοῦ γίγαντα ἔχουν καταφέρει νὰ ξεπεράσουν τὸ θώρακα τῆς ἐκφυλῆς ἀναισθησίας του. Νὰ φθάσουν βαθειὰ μέχρι τὴν ψυχὴ του.

Ἔτσι, χαμηλώνει τὰ μάτια μετανοιωμένος:

— Ἐχεις δίκην, ψιθυρίζει. Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ...

Καὶ προσθέτει ἀπορῶντας:

— Δὲν ξέρω, Γκαούρ, τί μοῦ συμβαίνει... Κάθε φορὰ πού βρίσκομαι κοντά σου νοιώθω νὰ γίνωμαι ἄλλος ἄνθρωπος! Χωρὶς κακίες! Χωρὶς ἀδυναμίες κ' ἐλαττώματα...

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας τὸν κυττάζει μὲ ἀπέραντη συμπό-
νια:

—“Ἄν αὐτὸ σοῦ κάνει καλὸ,
τοῦ λέει, τότε φρόντισε νὰ
βρίσκεσαι πάντα κοντά μου!..
Ἡ σπηλιά πού ζοῦμε βρίσκε-
ται στὴν κορφή τοῦ θεόρατου
πέτρινου βουνοῦ... Ἐλα νὰ
μείνης μαζί μας!

Ὁ Μάξ Ἀρλαν πλησιάζει
καὶ τοῦ σφίγγει τὸ χέρι:

—Θὰ προσπαθήσω νὰ ῥθω!
τοῦ ἀποκρίνεται.

Καὶ μὲ κατεβασμένο πάντα
τὸ κεφάλι, φεύγει ἄργά...
Χάνεται κι αὐτὸς στὸ βάθος
τῆς ἀπέραντης παρθένας Ζούγ-
κλας!..

.....

Ὁ Γκαοὺρ μένει ἀπόλυτα ἱ-
κανοποιημένος. Ἐχει κάνει
καὶ αὐτὴ τὴ φορά τὸ καθήκον
του...

Κατὰ βάθος θαυμάζει κ'
ἐκτιμᾷ τὸν Ἀμερικανὸ τυ-
χοδιώκτη!...

Τὸ πανώριο αὐτὸ παλικάρι
μὲ τὴν ὑπεράνθρωπη δύναμι,
τῇ μεγάλῃ καρδιά καὶ τὸ
τρελλὸ θάρρος, ἔχει ἀπὸ τὴν
πρῶτη στιγμή κερδίσει τὴ
συμπάθειά του...

Μὰ πρὶν τὸν κάνει φίλο κι

ἀδελφὸ του, θέλει νὰ τὸν δι-
ορθώσῃ: Νὰ τὸν ξαναφέρει
στὸν ἴσιο δρόμο τῆς Ζωῆς...
Νὰ τὸν μάθῃ νὰ ὑπακούῃ στὴ
συνειδησί του. Ὅπως πρέπει
νὰ κάνῃ κάθε πραγματικὸς
ἄνθρωπος!

Ἔτσι, ξαναγυρίζει στὸ μέ-
ρος πού εἶχε ἀφήσει τὴν Τα-
ταμποῦ καὶ τὸν Ποκοπικό.

—Κάλεσα τὸν Μάξ Ἀρλαν
νὰ μείνῃ στὴ σπηλιά μας, λέ-
ει στὴ συντρόφισσά του.

Ὁ νᾶνος κουνάει θλιθερά
τὴν κεφάλα του:

—Γιὰ νὰ τὸν ξελιγώσῃς στὸ
«χορταρικό»!.. Νὰ πάθῃ ἀ-
περιταμίνωσι ὁ ἀνθρωπάκος!

Ἡ πανώρια «Κόρη τῆς
Ζούγκλας» δὲν ἀποκρίνεται.

Ἔτσι κ' οἱ τρεῖς μαζί παίρ-
νουν τώρα τὸ μονοπάτι γιὰ
νὰ γυρῶσιν στὸ περήφανο
καὶ μεγάλοπρεπο βουνὸ τους.

.....

Πάνω στὴν κορφή του ἡ
Χουχού τοὺς ὑποδέχεται ψυ-
χρά:

—Καλῶς τους, καλέ!... Πά-
λι καλὰ πού θυμηθήκατε νὰ
ξαναγυρίσετε!...

Καὶ συνεχίζει, ἀδιάφορη
τάχα καὶ μὲ κοκετταρία, νὰ
τακτοποιῇ τὸ κωμικοτραγικὸ

τσουλούφι τοῦ κεφαλιοῦ τῆς.

Ὁ Ποκοπικό πλησιάζει με
τρόπο καὶ τῆς τὸ ἀνακατώνει.
Τῆς τὸ στραπατσάρει!...

Ἡ πυγμαία γίνετ' ἔξω φρε-
νῶν:

—Μπά, ποὺ κοκοψόφο νά-
χης, χρυσό μου! τοῦ φωνά-
ζει.

Καὶ προσθέτει:

—Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!..

Ξεκαρδισμένος στὰ γέλια
ὁ νᾶνος, ἀρχίζει νὰ τραγου-
δάη:

*«Ἄστα τὰ μαλλάκια σου
ἀνακατωμένα !*

*Ἄστα ν' ἀνεμίζουνε
στήν τρελλή νοτιά !»*

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«Γ Κ Α Ο Υ Ρ - Τ Α Ρ Ζ Α Ν»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἔκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
Στμ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γράφει. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΔΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 43

ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2

ΠΡΟΣΟΧΗ ! ΠΡΟΣΟΧΗ !

Δέν είναι ούτε ένας, ούτε δύο! .. Είναι :

"ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ,"

Τρεῖς φοβεροὶ καὶ τρομεροὶ γίγαντες αὐτοὶ ποὺ θὰ κυ-
κλοφορήσουν :

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

μὲ τὸ τεῦχος ἀριθ. 44

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Τὸ αἷμα νερὸ δὲν γίνεται—Τὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο τοῦ Γκα-
ούρ!—Γιοχάνα : ἡ ἄγια νυναίκα τῆς Ζούγκλας!—Ὁ Πο-
κοπίκο τύφλα στὸ μεθύσι! Μονομαχία Ταρζάν καὶ Μάξ
Ἄρλαν!—Στὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ πηγαδιοῦ—Φαγοπότι
μέχρι σκασίματος!—Ἡ φωνὴ τῆς φρίκης! Ὁ νυσταγμέ-
νος.. φοῦρνος!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

*Εἶναι μιὰ καταπληκτικὴ περιπέτεια Ζούγκλας! Γε-
μάτη Πλοκή, Μυστήριο, Δράσι, Ἀγωνία!*

Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα κείμενα ποὺ ἔχει γράψει

Ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Κυκλοφορούν σέ ολοκληρη την 'Ελλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-Ι-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΑΝΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ" ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694